XXIII. évfolyam 19. szám Ára: 1 forint 1967. május 11

Endrődi István rajza

MÁJUS 9-ÉN

– Hogy múlik az idő, ezredes, már huszonkét éve béke van!

(Revünk a 8—9-es oldalon.)

Új mechanizmus

Sajdik Ferenc rajza

– Már csak kétszázharmincnégyet kell aludnom, és minden rendbe jön . . .

városi folklór

(ÚJABB GYŰJTÉS)

— Tokajiné, édesanyám!
Írjon nekem egy levelet,
Sógorának, Hegyi Péter
Osztályvezetőnek!
Tokajiné a levelet
Jobb kezével meg is írta,
Ballal borítékba tette,
A fiának odaadta.
— Kedves bátyám, Hegyi Péter,
Én vagyok a Tokajiné édes fia!
Elolvasta a levelet:
„Jó sógorom, Hegyi Péter,
Helyezzed el a fiamat
Jó munkára, irodára.”
Fel is vette az udvarra
Anyagmozgatónak.
— Tokajiné, édesanyám!
Megsütheted a leveled!
Nem vagyok én tisztviselő
Havi fizetésbe,
Hanem fizikai munkás
Teljesítménybérbe!
— Verd meg isten, Hegyi Pétert,
Húgom férjét, sógoromat,
Mire fogta a fiamat!

Tokajiné átka fogott:
A sógorát, Hegyi Pétert,
Leváltották aznap legott.

(somogyi)

Különös tetoválás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ZENÉS PANASZOK

Idestova nyolc éve annak, hogy hazánk hangszerboltjaiban hiába keresek körsípot. Pedig nemcsak szűkebb környezetemben, Szombathelyen és Egerszegen kutattam utána, hanem érdeklődtem Győrött, Pécsett, megjártam érte Budapestet, sőt útbaejtettem Szegedet is — mégsem sikerült szert tennem erre az apró, húszforintos hangszerre, az énekkar-vezetés elengedhetetlen „kellékére”. Vegyek talán elektromos gitárt vagy dzsesszorgonát helyette? Mert az viszont mindenütt kapható!

P. L.
Győrvár

Fiatalok vagyunk, szeretjük a slágereket, s mindig megvesszük a kottás dalosfüzeteket. Ezek a füzetecskék azonban több bosszúságot szereznek, mint örömet — mert a bennük szereplő dalok többsége már rég kiment a divatból, mire nyomtatásban megjelenik! Nem tudjuk: a slágerek vénülnek túlságosan gyorsan, vagy a Zeneműkiadó Vállalat dolgozik nagyon lassan — de az tény, hogy ezen a gyakorlaton változtatni kellene!

Táncdal-kedvelők
Kazincbarcika

Az első autóstúra

Hegedűs István rajza

A CIRKUSZ JÖVŐJE

Számos népszórakoztatási szakember adott már kifejezést afölötti aggodalmának, hogy a cirkuszi számok nem mutatnak kellő fejlődést, s manapság szinte már nem lehet újat kitalálni. A zsonglőrök zsonglőrködnek, az erőművészek erőművészkednek, az idomított állatok hol ágaskodnak, hol labdáznak, a légtornászok tornáznak a légben, a bohócok bohóckodnak, az egyensúlyozó egyensúlyoz, néha valakit ágyúból lőnek ki, a bűvész eltüntet és elővarázsol, és ehhez hasonlók. Valóban egyre nehezebb újítani. De nem lehetetlen!

Én üres óráimban kitaláltam néhány új mutatványt, s ezeket ezennel felajánlom a Cirkusz Vállalatnak, mindössze annyit kötök ki, hogy a bemutató előadás időpontjáról értesítsenek. Magukat az új számokat így képzelem el:

Drótnélküli légtornászok

Ugyanazt csinálják, mint eddig, de mindenféle segédeszköz, drótkötél nélkül. Így mozgásuk sokkal kötetlenebb lesz a levegőben.

Számoló lovak

Megfelelően iskolázott lovak a porondon harmadfokú egyenleteket oldanak meg, utána verseket írnak, ezeket elszavalják, majd beat-együttest alakítanak, s eléneklik néhány maguk írta számukat.

Fordított erőművész

A gúla tetején áll a csoport legerősebb tagja, s így tartja felülről lefelé a többieket a gravitációs erő ügyes megfordításával.

Céllövő fóka

Az egyik fóka nyíllal lelövi a másik fóka fejéről a halat.

Futballozó kutyák

Két kutyacsapat játszik egymással kupadöntőt. Ha rendes játékidő alatt nem dől el a mérkőzés sorsa, kétszer 15 perces hosszabbításra kerül sor. Ha ez is eredménytelen marad, sorsolnak. Az egyik csapat 4—2—4-es, a másik WM-rendszerben játszik. A mérkőzést macskákból álló játékvezető hármas vezeti, amely a szünetekben kártyatrükköket mutat be.

Sajnálatos baleset

Oroszlánszelídítő szám közben az állatszelídítő hirtelen megvadul, széttépi az egyik oroszlánt, a másikat súlyosan megsebesíti.

Az én meglátásom szerint ez a néhány kis ötlet is ad némi segítséget a cirkuszkultúra híveinek. Gondoltam ezenkívül még szózsonglőr diplomatákra, politikai illuzionistákra és szemfényvesztőkre, majomimitátor huligánokra, könyvelő bűvészekre, csúcsforgalomban utazó akrobatákra, gyermekszelídítő pedagógusokra és szülőkre, közéleti bohócokra s más vonzó számokra, mondhatnám, attrakciókra. El kell érni, hogy minél többen kiáltsanak fel elragadtatva: ezt a cirkuszt!

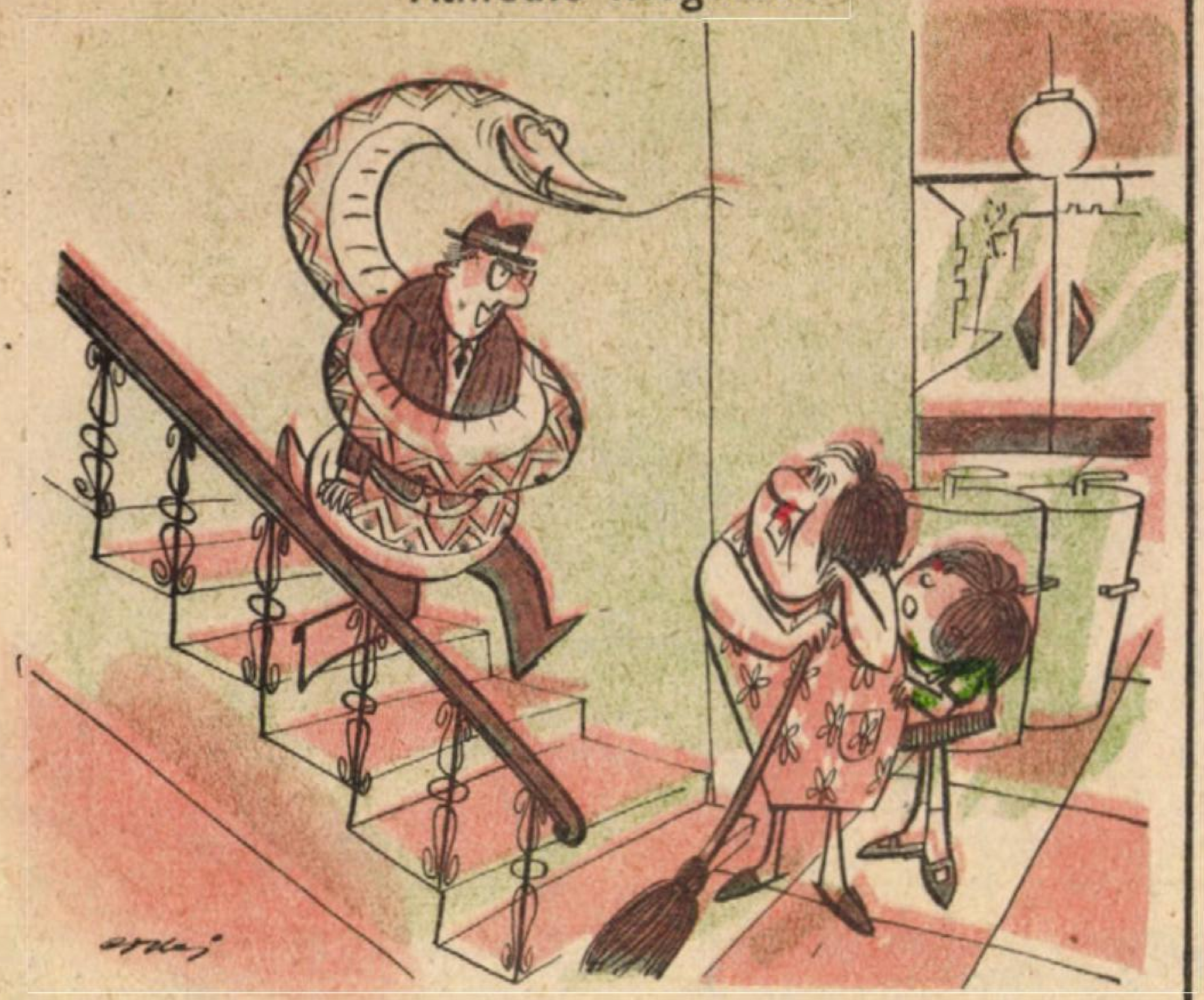
Feleki László

100 éves a magyar posta

– Egészen jól tartja magát...

Áthidaló megoldás

– Mit csináljak? Kutyát nem szabad tartani a házban . . .

Döntő mérkőzés

– Mondja, meddig akar még itt feküdni?
– Amíg meg nem ítéli a tizenegyest!

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

— Minden elismerésem az öné, Teplák kartárs. Igazán bensőséges ünnepséget rendeztek az öreg Berdácsnak.

— Megérdemelte. Legalább maradandó emlékkel vonul nyugalomba.

— Gondolom, sajnálják, hogy elmegy az öreg.

— Az nem kétséges, de ki gondol most rá?

— Hogy érti ezt, Teplák kartárs? Még alig hangzottak el az elismerő szavak, a búcsú megható pillanatai... Negyven esztendőt nem csekélység lehúzni...

— Egyetértek önnel, de ilyenkor a kartársak mégsem arra gondolnak, aki megy, hanem mindig arra totóznak, aki jön.

— És ön?

— Én is. Nekem kell döntenem, kit nevezzek ki Berdács helyére osztályvezetőnek.

— Úgy hallom, Gerendást nevezi ki.

— Valóban gondoltam rá, de rendkívül nehéz ezt belső emberrel megoldani.

— Ellenkezőleg, nagyon jó hatást váltana ki a dolgozók körében. Gerendás elsőrendű szakember. Ön különösen jól ismeri a munkáját.

— Éppen itt a bökkenő, akit jól ismerek, annak jól ismerem a hibáit is, és akinek a hibáit ismerem, attól óvakodom.

— Nincs ember hiba nélkül.

— Nem minden hiba egyformán súlyos. Gerendás szereti a bort.

— Mértékkel. Ahogy még sokan mások is szeretik.

— Szeret duhajkodni. A vállalati murikon mindig hajnalig marad. Ő zárja be a kultúrtermet.

— Kollektív érzésre vall.

— Szereti a nőket.

— Nőtlen ember. Miért ne szeretné?

— Azért sok kicsi sokra megy. Ha egy emberről enynyi mindent tudok, arra nem bízhatom az osztály vezetését.

— És ha más vállalattól ajánlanák az új osztályvezetőt?

— Az egészen más. Azt szívesen kinevezném.

— Akkor is, ha úgy szereti a bort, mint Gerendás?

— Akkor is!

— Akkor is, ha hajnalig maradna a vállalati murikon, mint Gerendás?

— Akkor is!

— Akkor is, ha éppen úgy szeretné a nőket, mint Gerendás?

— Akkor is!

— Furcsa az észjárása, Teplák kartárs.

— Miért? Ha más vállalattól ajánlják az új osztályvezetőt, arról én előre nem tudok semmit. A hibákat mindig elhallgatják az ajánlólevelekben.

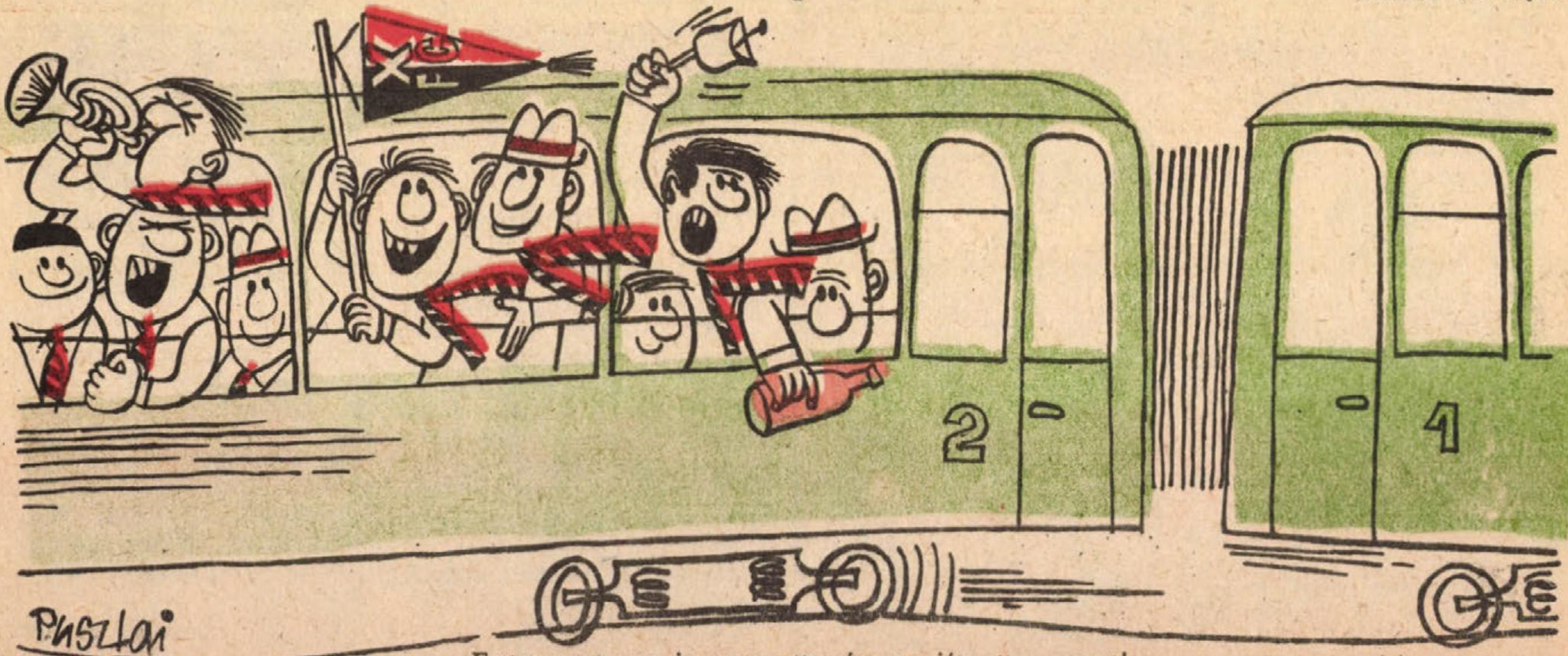
— És ha Gerendás hoz ajánlólevelet?

— Ha olyan ajánlólevelet hoz, amelyben az általam ismert hibáit nem említik, akkor minden rendben van, kinevezem.

Földes György

Ismerd meg hazádat

Pusztai Pál rajza

– Esztergomot nem ismerem, ott még nem játszott a csapat!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

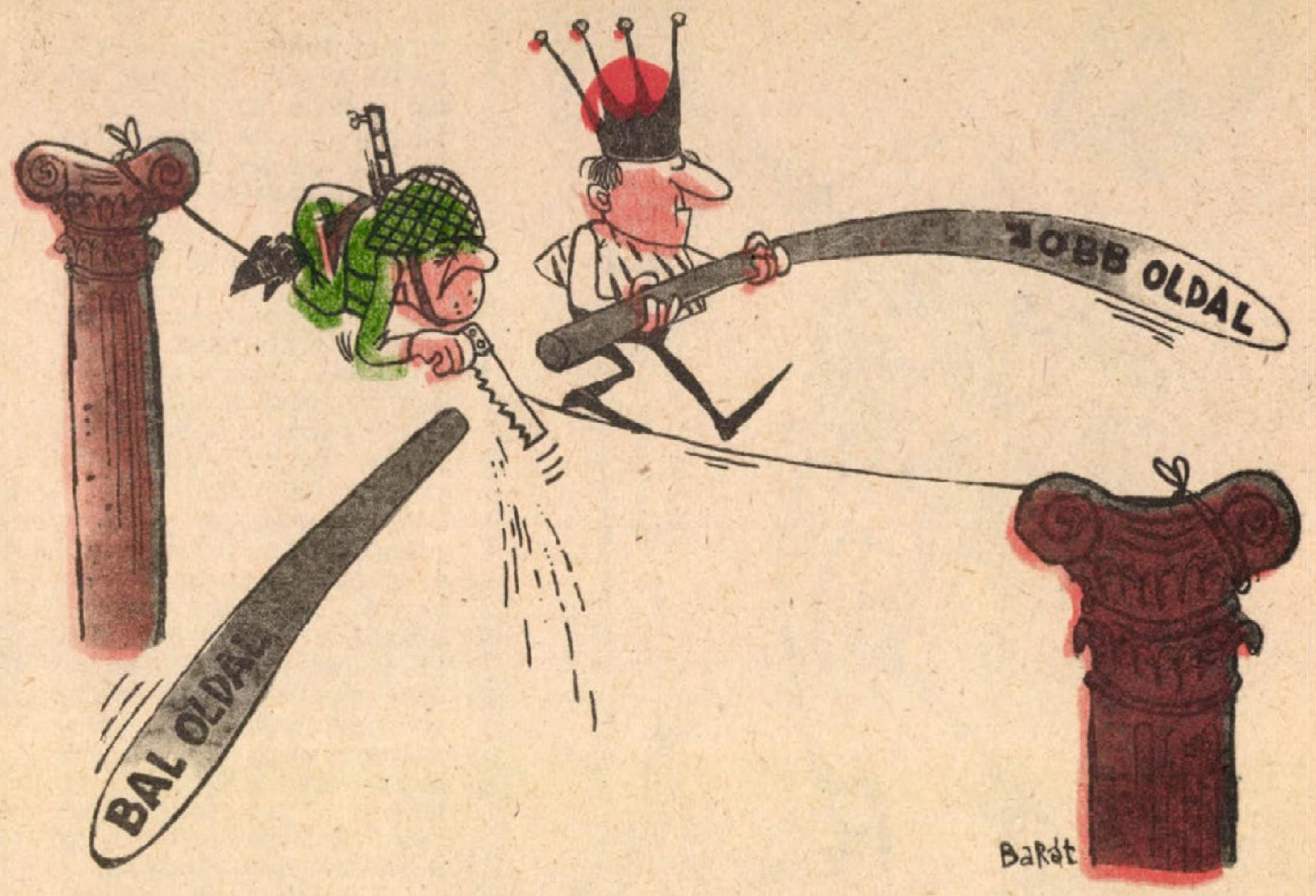
Kiss felkeresi Nagyot a hivatalban, és megkérdi:
– Mi az, a titkárnőd már nincs itt?
– Nincs. Felmondott.
– Miért?
– Egyszer rajtakapott, amint a feleségemet megcsókoltam.

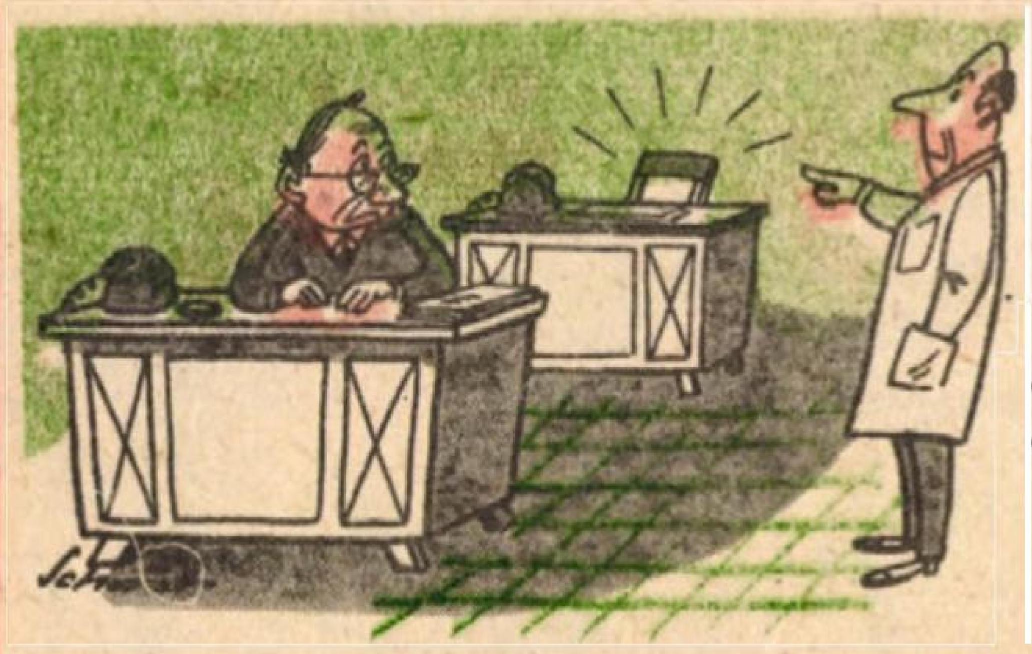
*

Két kisgyermekes apa beszélget:
– Valamit kellene csinálni a fiammal. Már négyéves elmúlt, és még mindig cumizza a hüvelykujját.
Ugyan, hagyd – feleli a másik –, hadd tombolja ki magát az a gyerek!

A görög demokrácia

Barát József rajza

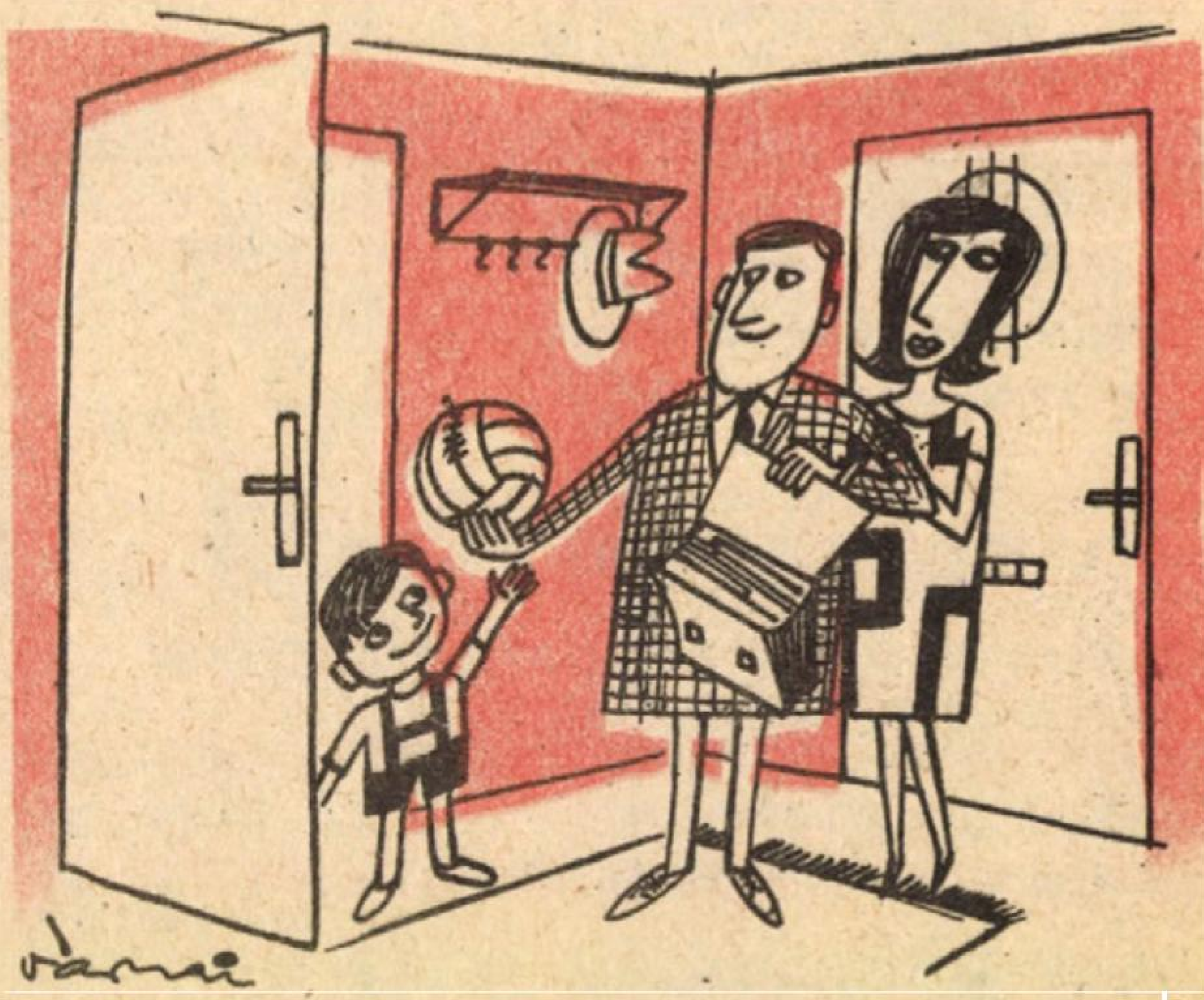

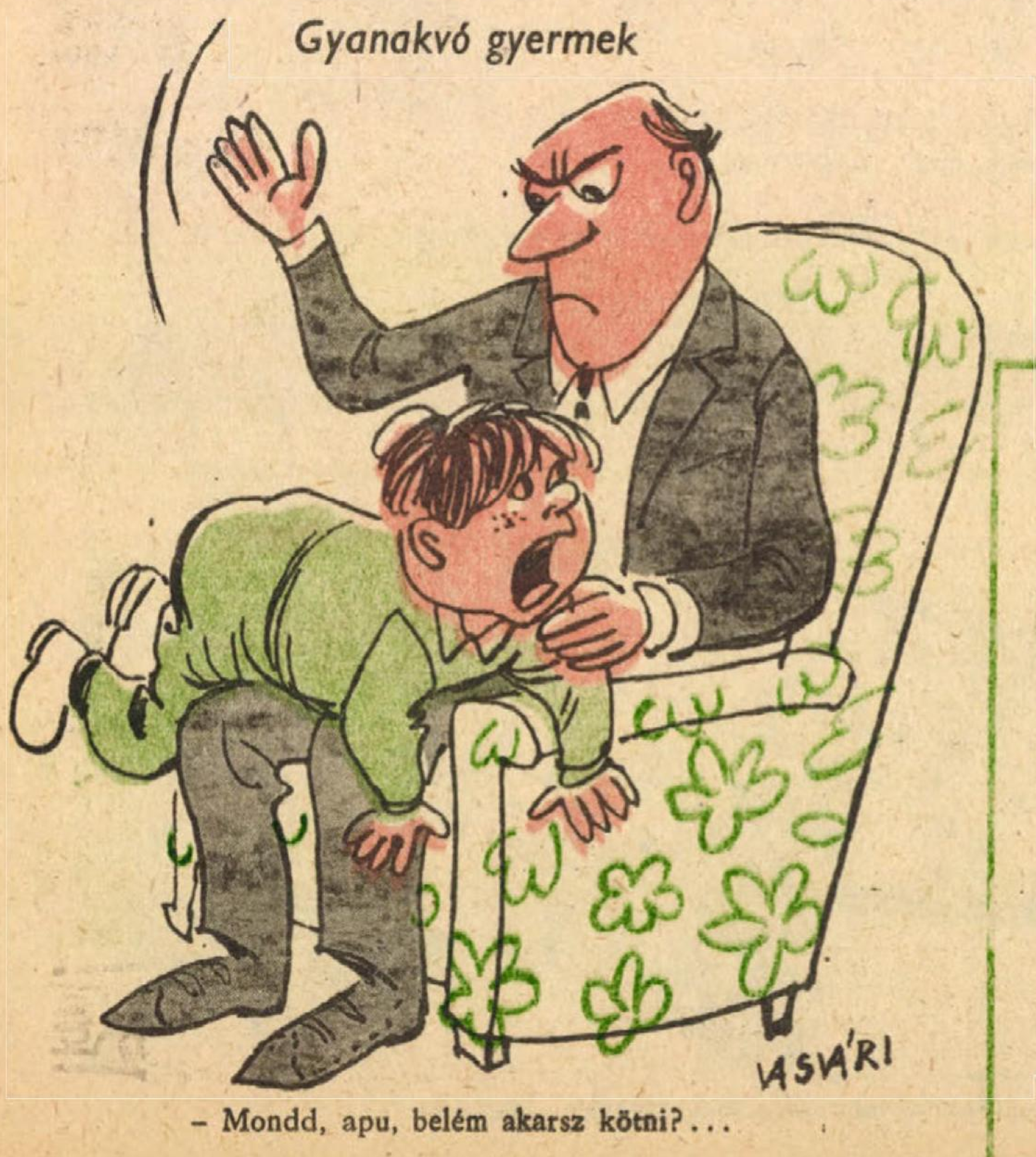
Hivatali ridegség

– Hol van Kovács kartárs?
– Kiment mosolyogni . . .

Pályaválasztási tanácsadás

Gyanakvó gyermek

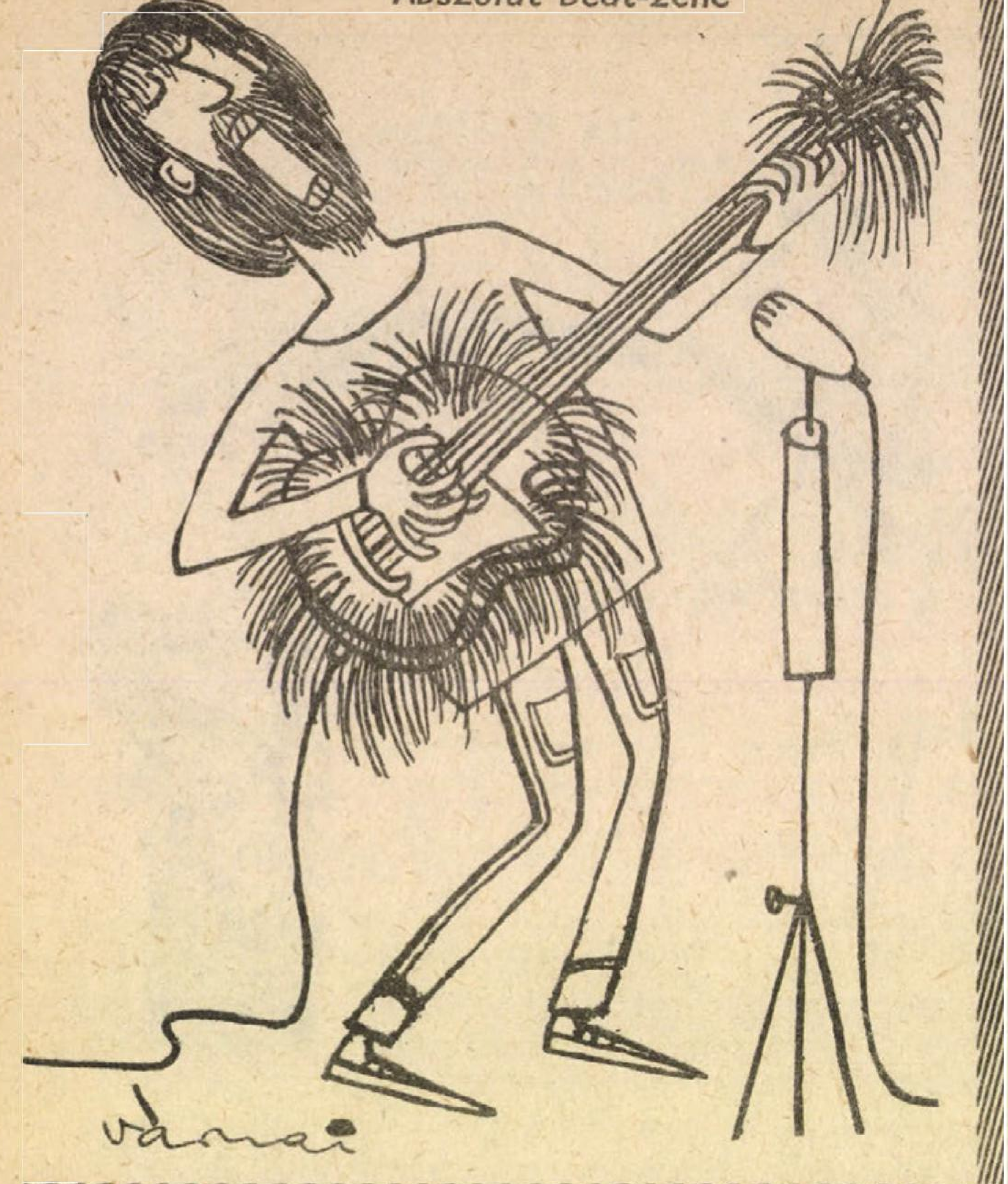
– Mondd, apu, belém akarsz kötni? . . .

Osztályon felüli

– Tudja, ha volna egy adminisztrátorom, ráérnék takarítani . . .

Abszolút beat-zene

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KARAMBOL-TOTÓ

Nem a jó öreg biliárd valamiféle modern válfajáról van szó, hanem egy egész másfajta, új, életveszélyes hazárdjátékról, amelyet a feleségemmel találtunk ki – jobb híján…

Ablakunk ugyanis a Hegedűs Gyula utca és Csanády utca kereszteződésére néz, ahol fölöttébb gyakoriak a karambolok. Úgyszólván minden hónapban történik összeütközés ezen a rendkívül forgalmas helyen, sőt nemrég egyetlen hétre kettő is jutott.

A karambol-totó úgy kerül lebonyolításra, hogy amikor a szobában meghalljuk az ijesztő csattanást, amelyet többnyire üvegcsörömpölés követ, még mielőtt az ablakhoz rohannánk, villámgyorsan tippelünk, hogy ezúttal milyen járművek ütköztek össze. Troli autóbusszal, teherautó motorkerékpárral, vagy személygépkocsi egy másik személygépkocsival.

Az évek során komoly szakértelemre tettünk szert ebben a morbid játékban. Én szinte már az autómárkákat is meg tudom különböztetni. Egész más hangja van egy behorpadó Trabant-karosszériának, mint például egy Ford Taunusénak. Hja, kérem, gyakorlat teszi a mestert! Ha a főváros másik részén laknék, akár csak egyetlen utcácskával arrébb, akkor aligha tehettem volna szert erre a sajátos képességre.

Azt hiszem, a Hegedűs Gyula utca és Csanády utca sarok igen-igen előkelő helyet foglal el Budapest baleseti statisztikájában. A két autóbusz- és egy trolibuszjárattal súlyosbított keskeny kereszteződés, amelyet az Élmunkás-híd forgalmának jelentős része is terhel, valóságos melegágya a karamboloknak. Az itt lakók számára lassan már egész megszokott hanggá lesz a mentőautó szirénázása, és nem új látvány az úttesten féknyomokat méricskélő szakemberek csoportja sem.

Úgy gondolom, minden szempontból „kifizetődő” dolog volna, ha közlekedési rendőrrel vagy legalábbis automata jelzőlámpával látnák el ezt a helyet. Ami a feleségemet és engem illet, mi ezer örömmel lemondunk a karambol-totóról, erről a sofőrök, utasok és járókelők számára egyaránt életveszélyes hazárdjátékról…

Dalmáth Ferenc

Tavaszi zsongás

Mintha más ember ott se volna,
úgy ülnek ketten összeforrva.

A jármű fut – ők tovább mennek
szárnyán a táltos képzeletnek.

Egy szó, egy csók… hová repülnek!
Csak tér és idő semmisül meg.

Idősebb néni súgja bőszen:
– Nem tűrték ezt az én időmben!

De jól figyel a derék asszony,
nehogy egy szót is elszalasszon.

Felizzó tűz a lány szemében.
A fiú kérdi: – Érted? – Értem!

S míg száját forrón éri ajka,
boldog mosollyal ezt sóhajtja:

– A determinánst redukálom
és iksz egyenlő á plusz három…

A jó néni egy idő múlva
feláll, körülnéz elámulva.

– Tanulnak! – mormog elmenőben –
hát volt ilyen az én időmben!

Lovászy Márton

Tavasz a téeszben

– Boldog lehetsz, hogy ilyen dolgos feleséged van!
– Bizony! Annyi a munka, hogy elkelne még kettő is!…

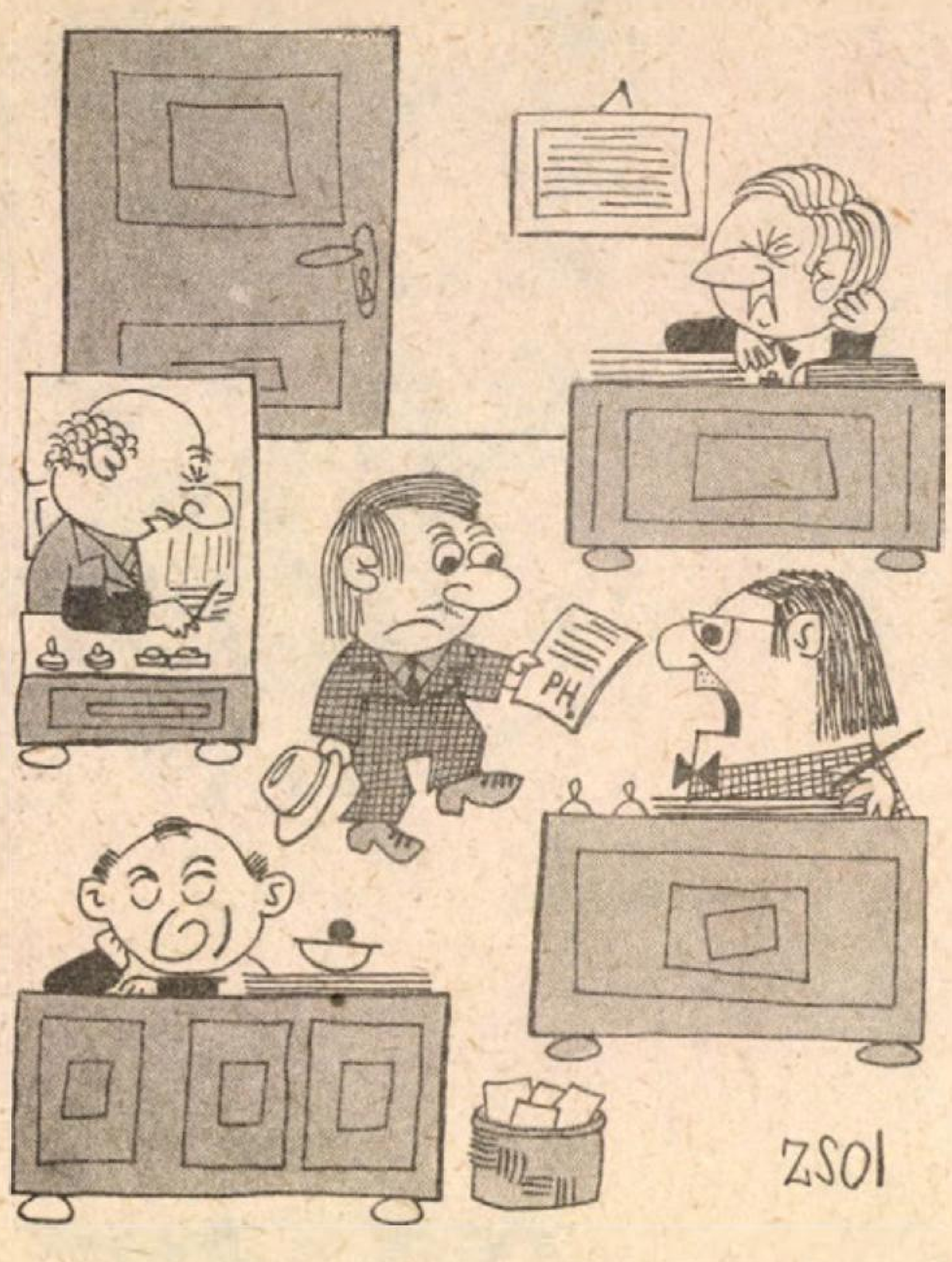
Deficites vállalat

Hegedűs István rajza

– Nekem már nincs vesztenivalóm, Mancika…

Tapintatlan ügyfél

– Halkabban járkáljon, nem látja, hogy alszanak?

Felvételi vizsgák

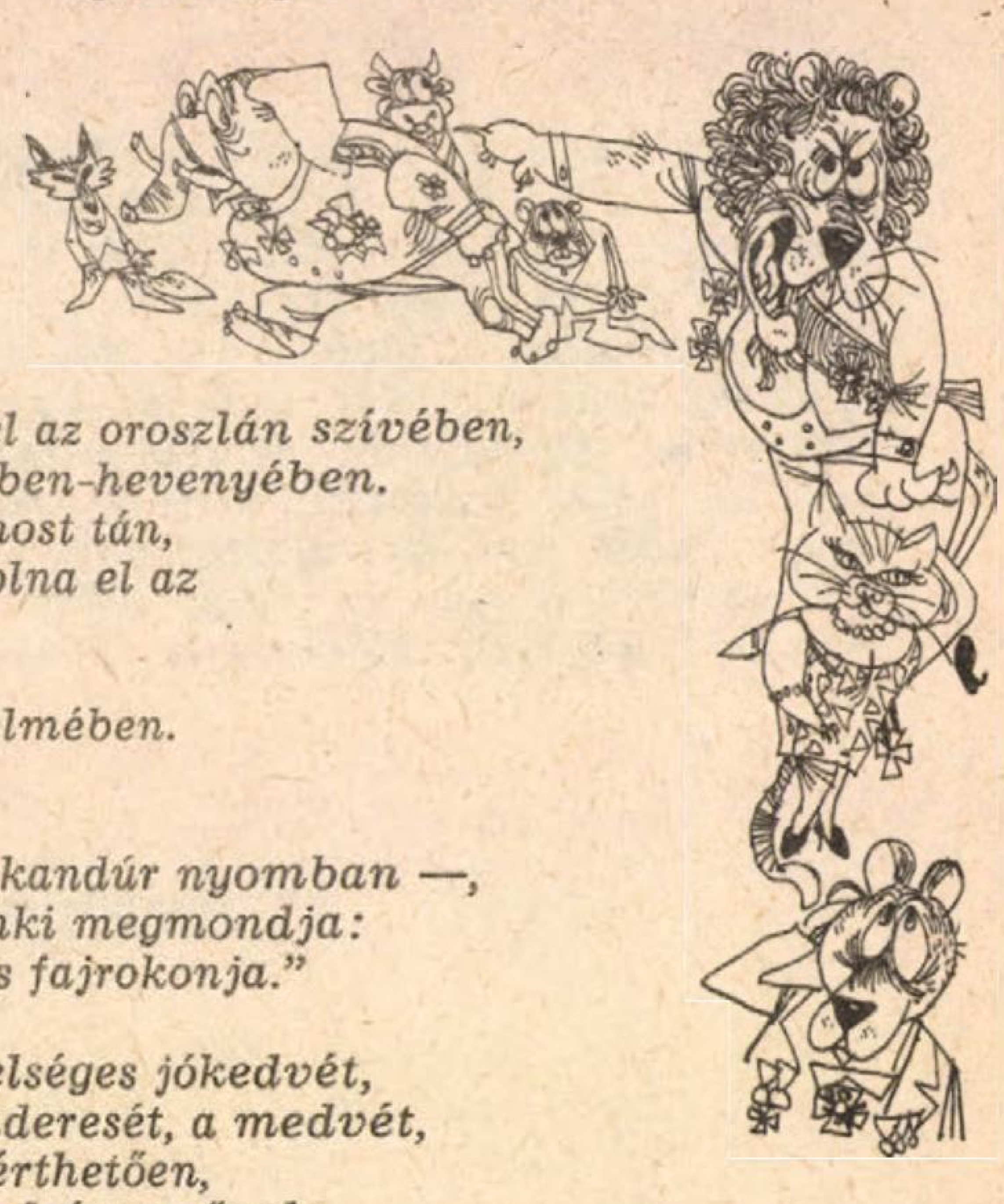

– Hova jelentkezel az idén? A Képzőművészetire vagy a Színművészetire?

GR. PEROV:

A Moldovai SZSZK humoristái jelentős szerepet játszanak a Szovjetunió szatirikus irodalmában. Gr. Perov, D. Kopylka és mások írásai gyakran jelennek meg orosz fordításban a moszkvai „Krokodil" és ukránul a kijevi „Perec" (Bors) hasábjain. Saját vicclapjuk, a Kisinyovban megjelenő „Kiparus" (Paprika) is nagy népszerűségnek örvend.

SZERELMI HÁZASSÁG

Nagy szerelem gyúlt fel az oroszlán szívében,
Meg is nősült hát hevében-hevenyében.
Ez szót se érdemelne most tán,
ha oroszlán-nőt vett volna el az
oroszlán,
de nem:
a cicát vette nőül szerelmében.
„Ámde azonban
a dolog rendben van,
— sütötte ki egy bölcs kandúr nyomban —,
hisz tudva van, mindenki megmondja:
cica oroszlánnak nemes fajrokonja."

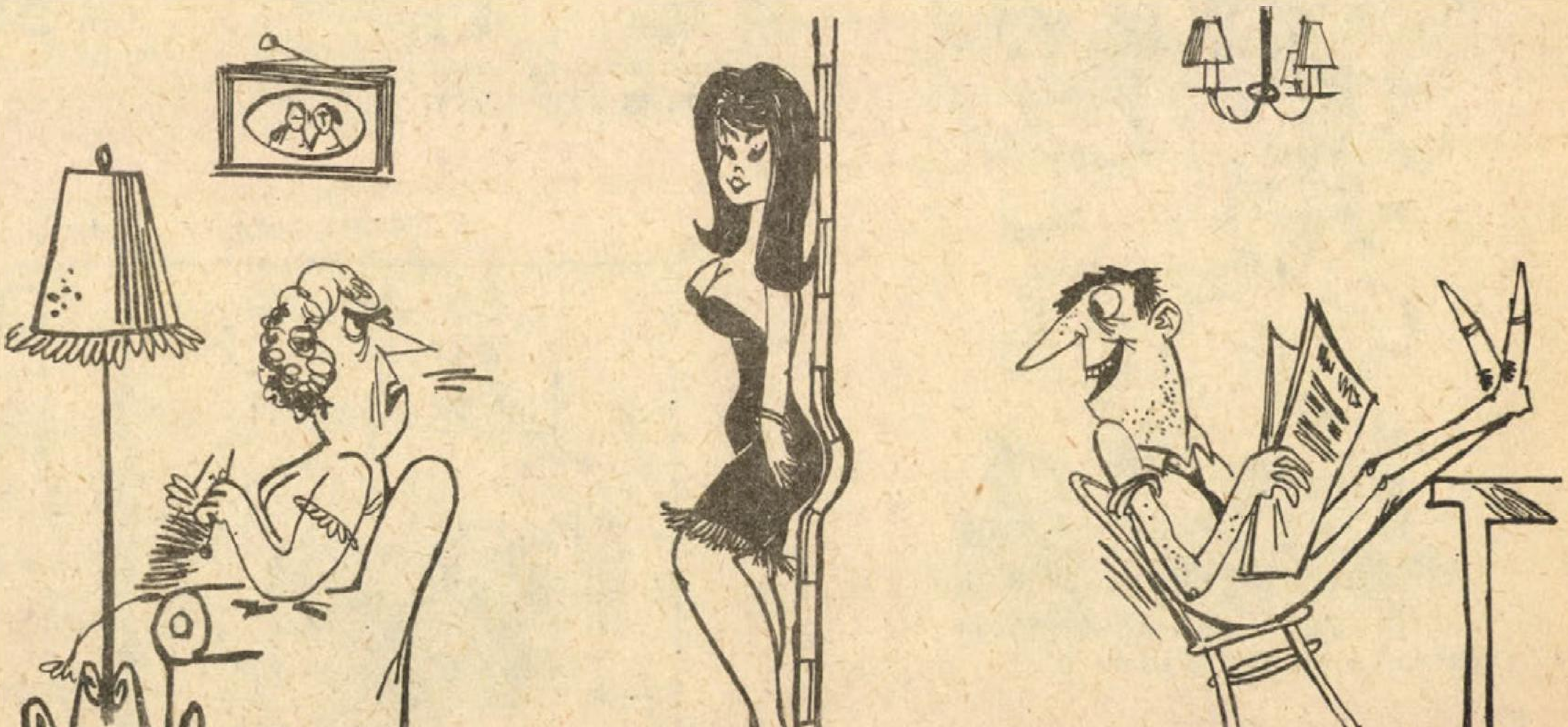
Ekként visszanyerve felséges jókedvét,
az úr már hívatta is káderesét, a medvét,
s megértette vele elég érthetően,
hogy jó állás is kell a felséges nőnek.
„S remélem, meg van értve, ha nincs is írásban,
hogy csak felelős poszt jöhet számításba."
Maci megkövült: „Könyörgöm, felség,
mindent lehet, de ne tessék
felejteni azt se,
ami politikailag oly sokat jelent,
hogy neje őfelségének mily tekintélye leend
erdőnk nagy vadjai előtt?
Hisz bőgni se tud, mint — zömükben ők,
sőt, dörmögni sem, mint a medve-nők,
csak nyávogni s dorombolni képes ő."
„Elhallgass szedte-vette! — ütött orrára
alantasának
az úr. — A cica nem cica többé, ha neje oroszlánnak!
Férje után neki is oroszlán a neve
s nyávogása ennélfogva — oroszlánbőgés.
S helye
ugyanezenképpen
közelemben lészen."
S a vitának ezzel vetendő véget,
(a kissé nehézkessé vált elefánt helyébe)
vezérkari főnökévé tette meg a
nyávogó fajú feleséget.

(Moldovánból fordította: K. M.)

Modern falak

Barát József rajza

– Gizi, már megint kelleted magad?!

MÁJUS 9

Helytelen, hogy a Második Világháborút Második Világháborúnak nevezzük. Legyünk derűlátók, és nevezzük Utolsó Világháborúnak. Nem kell Harmadik Világháború, semmi szükség sincs rá. Már csak az egysejtűekre való tekintettel sem volna szabad megkockáztatni, mert szegények kezdhetnék az egészet elölről. Minek az? Mi újat mondhat nekünk egy új világégés? Kétszer is kipróbáltuk már, tudjuk, milyen. Nem jó. És nem valószínű, hogy egy újabb világháború megváltoztatná leszűrt véleményünket.

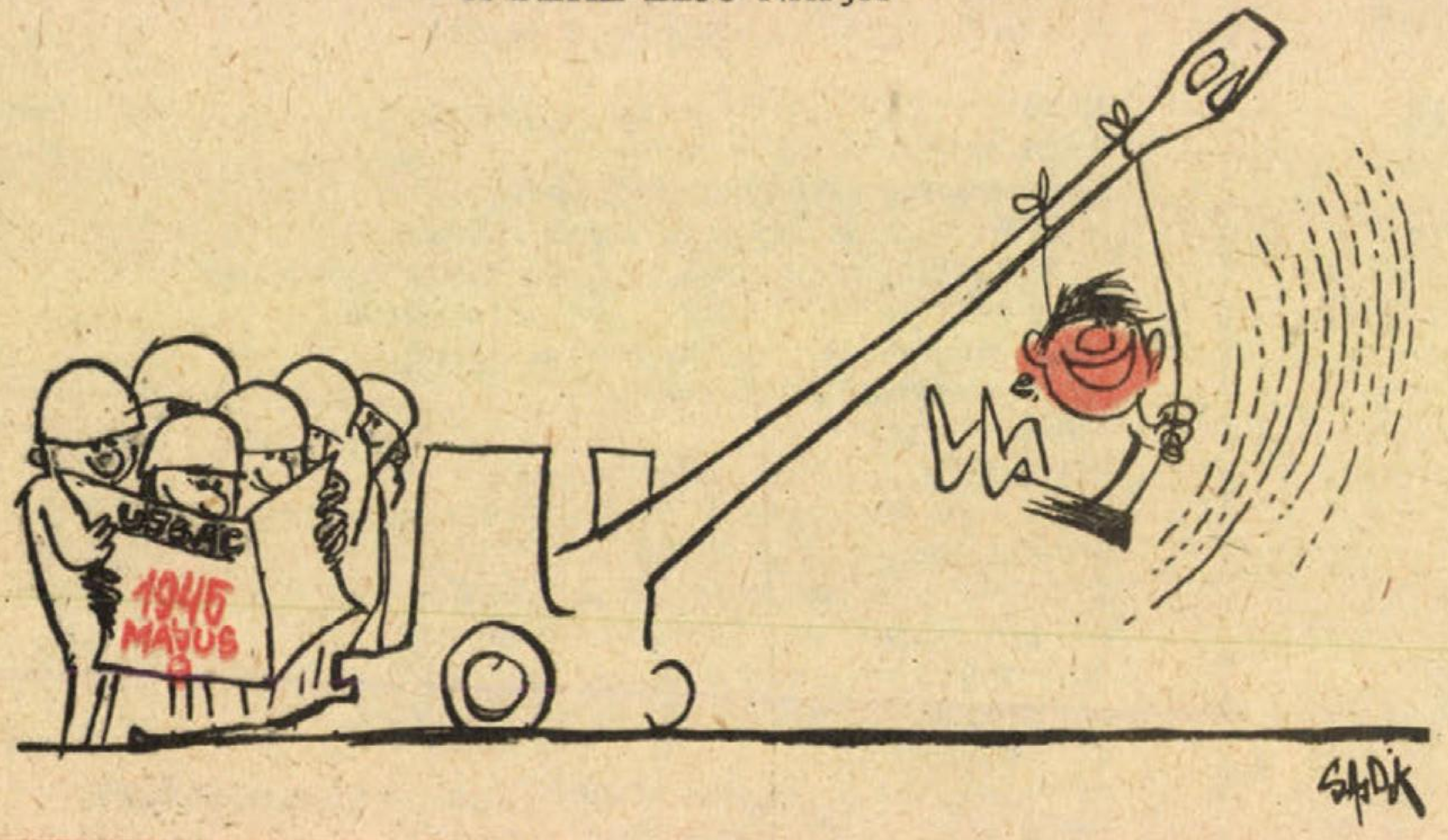
Persze, azért érdemes egy kicsit emlékezni és emlékeztetni az elmúlt világháborúra, s annak következményeire; ezt a célt szolgálják rajzaink most, 1967. május 9-én, huszonkét évvel a háború befejezése után.

OPTIMIZMUS

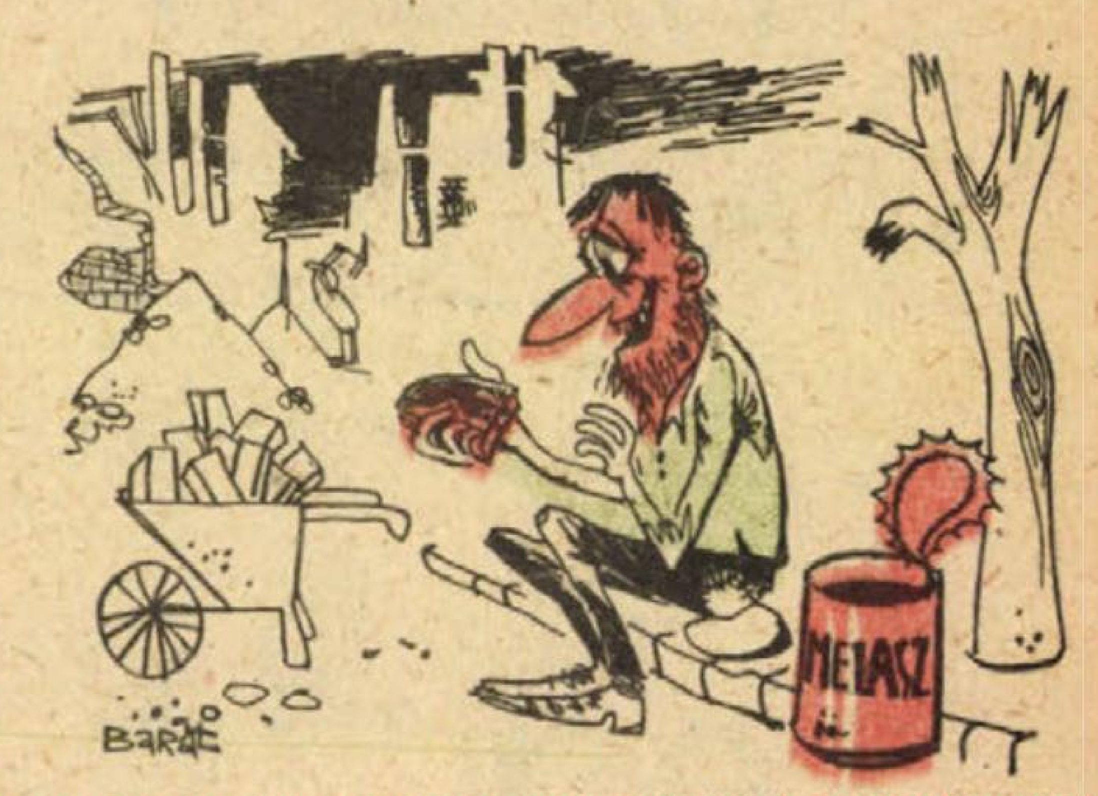

– Ha egyszer újra béke lesz, kizárólag borjúhúst fogok enni . . .

A BÉKE ELSŐ NAPJA

ÉDES ÉLET

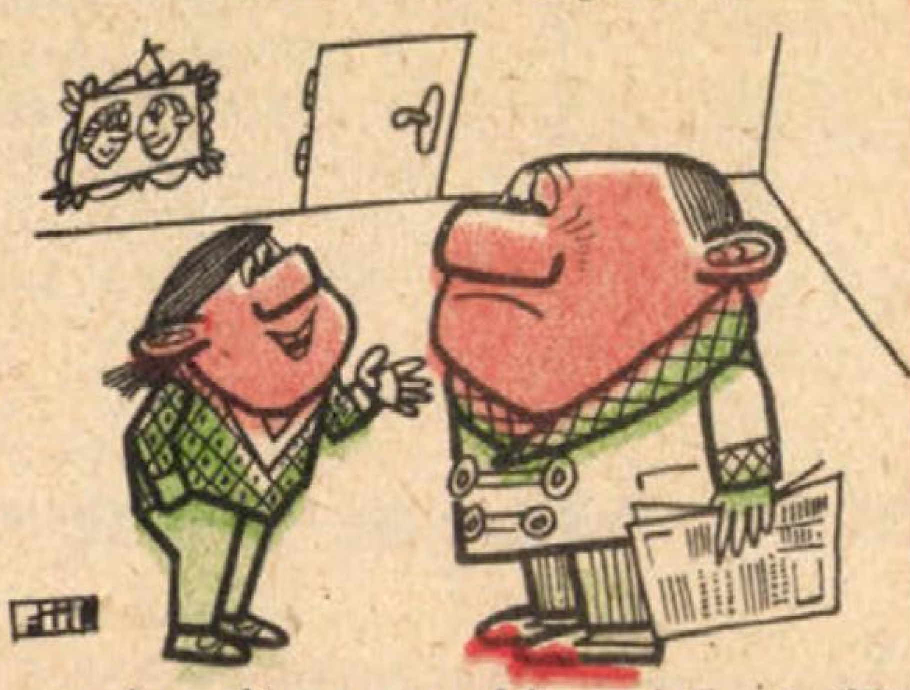

A KORZÓN

– Gratulálok! Fiú?
– Nem! Sárgaborsó!

BOLDOG MAI IFJÚSÁG

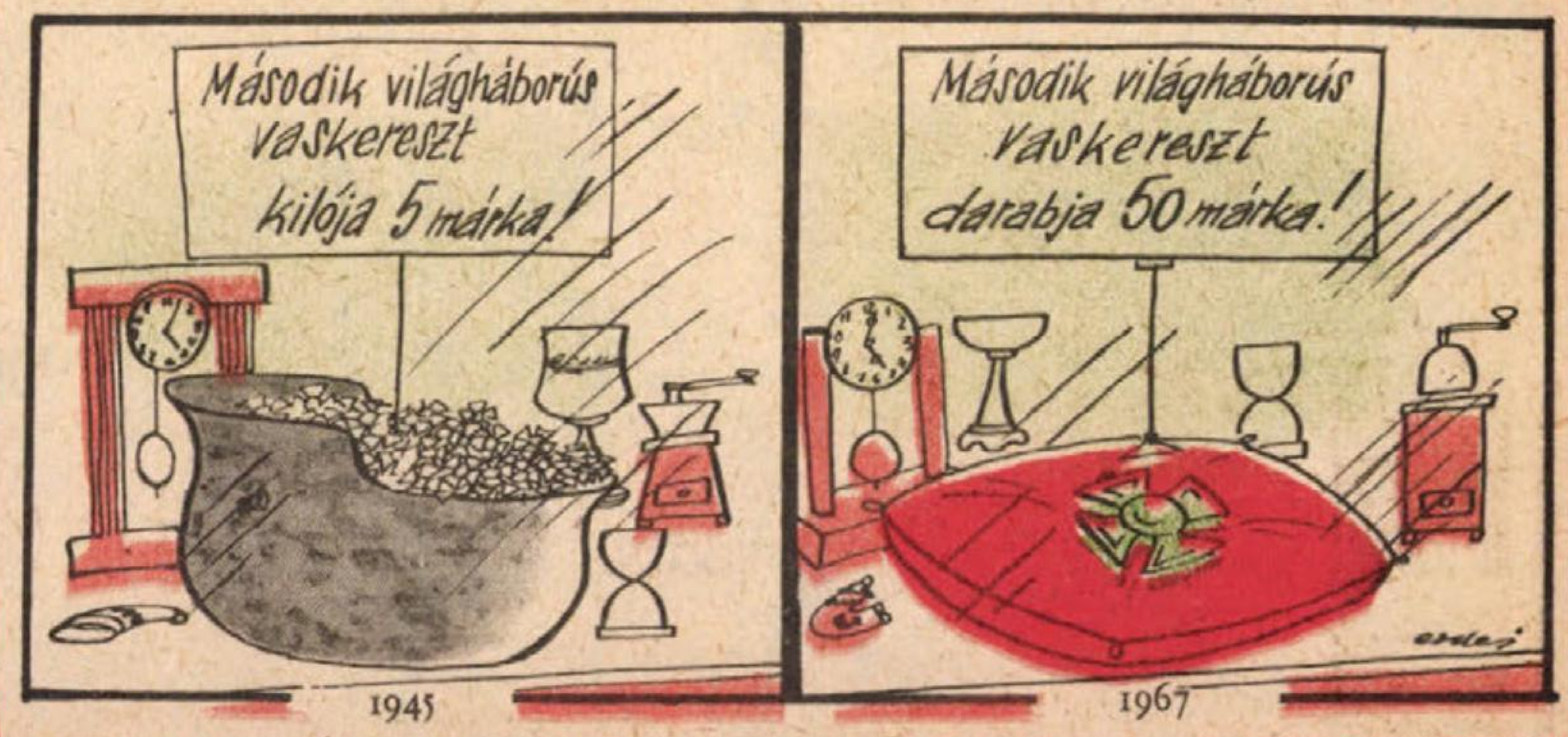
– Apu, láttam egy klassz háborús filmet! Tényleg olyan izgalmas volt?

VIETNAMBAN

– Mit szólsz, mennyit fejlődött a haditechnika a második világháború óta! . . .

RÉGISÉGBOLT VALAHOL AZ NSZK-BAN

– Még visszajövök, de vadászpuskával!...

A GYŐZELEM NAPJÁN

– Egészségedre, Iván! Most aztán maradjunk is jó barátok.

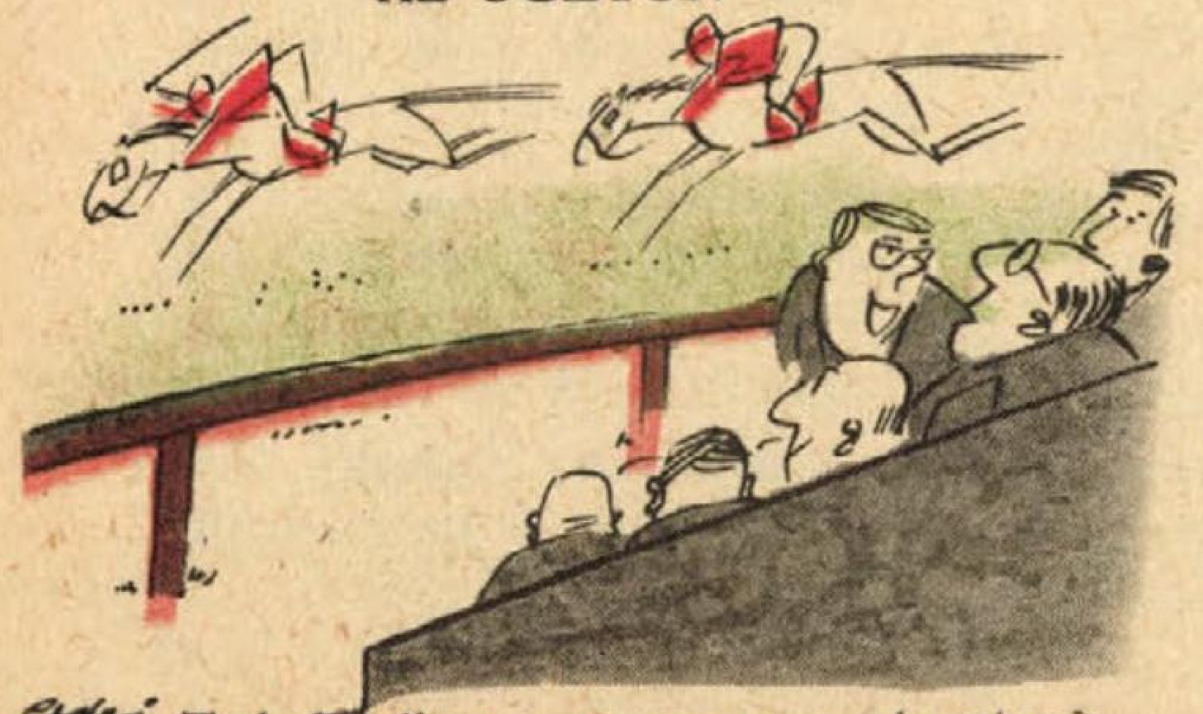
– Jól van, Joe, csak mondd meg a főnökeidnek is!

LÉGÓ-PINCE 1944

– Csendet kérünk!

AZ ÜGETŐN

– Tudod, mikor szerettem meg a lovakat?

– Tudom, negyvenötben...

– És azt ismered, hogy Hitler a pokolban találkozik Mussolinivel...

NEHÉZ A DZSUNGELBEN

– Mennyivel egyszerűbb volt úgy harcolnunk, hogy csak ígérgettük a második frontot!...

LAKÁSLEVÁLASZTÁS

– Szerencsésen megúsztam! A többi már részletkérdés...

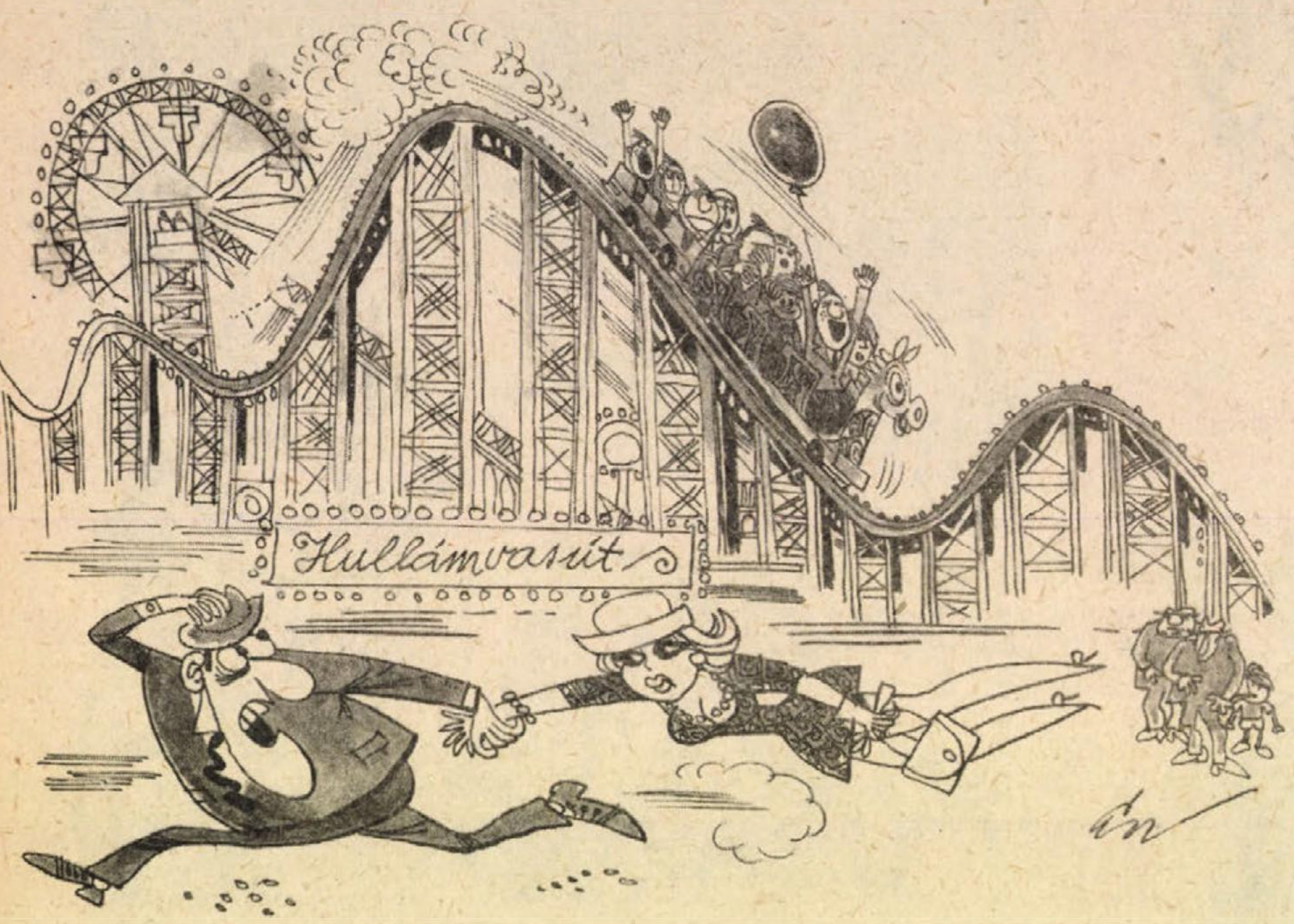

– Bocsánat, a néni unokájával szeretnék beszélni!

– Az én vagyok!

Idegesítő látvány

Endrődi István rajza

– Menjünk innen, szívem, mert ez a vállalat termelési grafikonjára emlékeztet! . . .

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Hová süllyedtem?!

Beküldte: Cser Judit (Budapest)

BERNÁTH GAZSI, AZ ELSŐ MAGYAR HUMORISTA

Igricek, udvari bolondok, mulattatók utóda volt Bernáth Gazsi. Ő azonban már nem unatkozó uralkodókat mulattatott, anekdotáin egy nagyon szomorú ország derült. A Bach-korszak Magyarországa. Sokan nevezték őt az első magyar humoristának. A humort valóban komolyan vette; nevetni sose látták, nevettetni — haláláig.

Ki volt? Nemesi osztályával szembeforduló literátor, ügyetlen és ügyefogyott prókátor; ügyvéd — perek nélkül. Az 1840-es évek Pestjén ifjú írók, színészek, muzsikusok körében találta meg magát. Lavottáról írt műve ma is forrásmunka. Maga is komponált. Megérte, hogy két dala (Az Alföldön halászlegény vagyok én... — Sötét felhők kerekednek az égen...) népdal lett. Holtig tartó barátságot köt Petőfivel.

Koltóról, nászútjáról, Petőfi tréfákért nyaggatja Gazsit: neki és újdonsült feleségének írjon borsos-paprikás dolgokat Pestről, „de ne legyen annyira paprikás — írja Petőfi —, hogy aztán az asszony ne élvezhesse".

De mik voltak ezek a „gazsiádák"? Ha írásait nézzük, bizony porosak azok. Ám azok a nagyotmondásai, amelyeket kortársai feljegyeztek, megértetik népszerűségét. A túlzásoknak, tréfás-fantasztikus nagyításoknak vala mestere.

Egy szórakozott tudósra mondta: Hazamenet, tévedésből kabátját ültette a kanapéra, s magát akasztotta a fogasra. Vékony hangú énekesnőre: Nem fél, hogy cérnahangját odafent a karzaton elkapja egy szabólegény, és nadrágot varr vele? Gazsi volt az, aki akkora alföldi sarat látott, hogy az emberek ölbekapták ebeiket, s úgy vitték őket az utcára — ugatni. Meg akkora hideget ért meg, hogy a csecsemők, azon a télen, mind egy szálig hajdúködmönben jöttek a világra. — Az ő korában dúltak akkora szelek, hogy még a konflisokról is lefújták a rájuk festett számot! Sőt, még a kapcát is kifújták az emberfia csizmájából.

Pénz dolgában mindig nehezen állt Bernáth Gazsi. Mondta ugyan, hogy nagy öröksége van: atyja hagyott rá három vályogtéglát, ezeket egy este megcsípte a szúnyog, s reggelre három emeletes bérházzá dagadtak... Ám Gazsi mégsem lett soha irigyelt háztulajdonos! Ha néha egy-egy arany ütötte markát, úgy megszorította — mint mondta —, hogy még az a pénzverő is felordított belé, aki a lázsiást Körmöcön kalapálta. Hitelezője meg annyi volt, hogy „ha kővé válnának, kikövezhetnék velük kerek Debrecent".

Megesik egyszer, hogy a kevéssé kedvelt helytartó, Albrecht főherceg beutazza az országot. Ímmel-ámmal vivátozik neki a kivezényelt nép. Megkérdi a princ: miért vivátoznak? Miért nem éljeneznek? Nagy a sora annak — válaszol Bernáth Gazsi parasztja —; ezt a vivátot is úgy kellett belénk verni. Mert az a veszett természetünk van, hogy az „éljen"-hez a Kossuth Lajost is mindjárt oda mondjuk. Bernáth Gazsi tiszai halásza dünnyögi oda a fuldokló s „Hilfe! Hilfe!"-t kiáltó vasasnémetnek: — Úszni tanultál volna — nem németül!

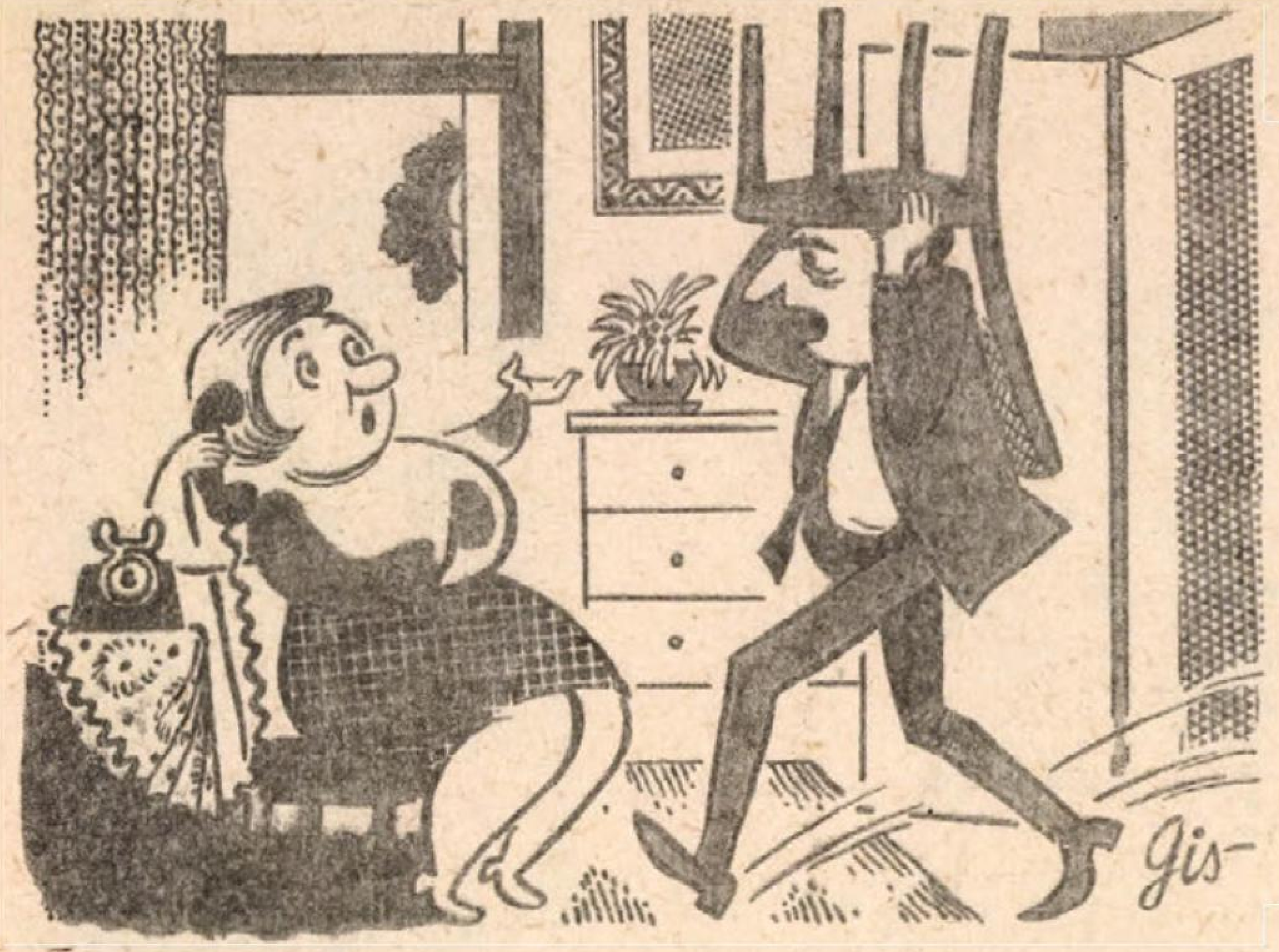
1873-ban fejezte be Gazsi e földi létét. Még halálos ágyán is tréfálkodott. Így a lipótvárosi bazilikára hagyta — összes adósságait. (Lavotta kéziratait a Nemzeti Zenedére, Petőfinek két hozzáírt levelét Teleki Sándorra.)

A Kerepesi temetőben temették el. S így valóra vált, amit egyszer Lisznyainak mondott a rákosi homokról:

— Meglásd, Kálmán, idejutunk mi is — ha isten éltet.

z. l.

Ikertelefon-társ

– Hoztam önnek egy széket, hogy ne üljön egész nap a telefonján! . . .

Megelevenedett közmondás

A pénz az utcán hever, csak le kell hajolni érte . . .

PECSÉTGYŰRŰ SELLŐ NÉLKÜL

Hat darab, összesen 45 000 Ft értékű OTP-betétkönyvet szándékoztam feladni a kecskeméti 1. sz. postahivatalban a Somogyvári Építőipari Ktsz címére. A szolgálatot teljesítő kartársnőtől kaptam erre a célra egy borítékot azzal a felszólítással, hogy a címet és a betétkönyvek értékét egyenként felsorolva írjam rá. Ez rövid idő alatt meg is történt, majd a már súlyossá vált borítékot gyanútlanul beadtam az ablakon. Vissza is kaptam azon pillanatban, azzal az utasítással, hogy a borítékon levő két kör alakú lyukat pecsétviasszal pecsételjem le. Szerényen pecsétviaszt kértem. „Azt a posta nem adhat!" — hangzott a felelet. Ezek után nyakamba vettem a várost pecsétviasz beszerzése érdekében. Egyetlen papírüzletet sem találtam nyitva, kínomban az egyik vállalatnál dolgozó ismerősömhöz tértem be, hátha van náluk raktáron ez a fontos cikk. Nem volt. Adtak azonban egy életrevaló ötletet — próbáljam meg az Állami Áruházban, talán ott kapok. Ki gondolta volna — kaptam! Ezek után ismételten visszaszerénykedtem a postára egy 25 centis viaszrudacska tulajdonosaként. A kartársnőtől újabb felvilágosítást kaptam arra vonatkozólag, hogy a viaszt „dombormüves pecsétgyűrűvel vagy pecsétnyomóval" kell lenyomatni a borítékon, mert másképp nem veheti át a küldeményt.

Egy mellettem várakozó jó humorú ügyfél megjegyezte, hogy 800—1000 forintért már igen szép pecsétgyűrűt kaphatok. Volt ennél célszerűbb ötlete is, miszerint a posta tartson madzagon erre a célra egy megfelelő pecsétgyűrűt, jól látható helyen kifüggesztve. Mivel már nagyon fáradt voltam, betértem pihenni a már említett vállalati ismerősömhöz, ahol váratlanul rám mosolygott a szerencse. Ismerősöm egyik kartársnője elhalt édesapja iránti kegyeletből viseli az elhunyttól örökölt monogramos nagy pecsétgyűrűt. A fő kellék tehát megvolt. Nagy nehezen akadt egy gyertyacsonk is, és megkezdődhetett a sorsdöntő művelet. Segítőkéz volt bőven, úgyhogy 5 perc alatt elkészült a két pecsét. Csak ketten égettük össze a kezünket a lefolyó forró viasszal.

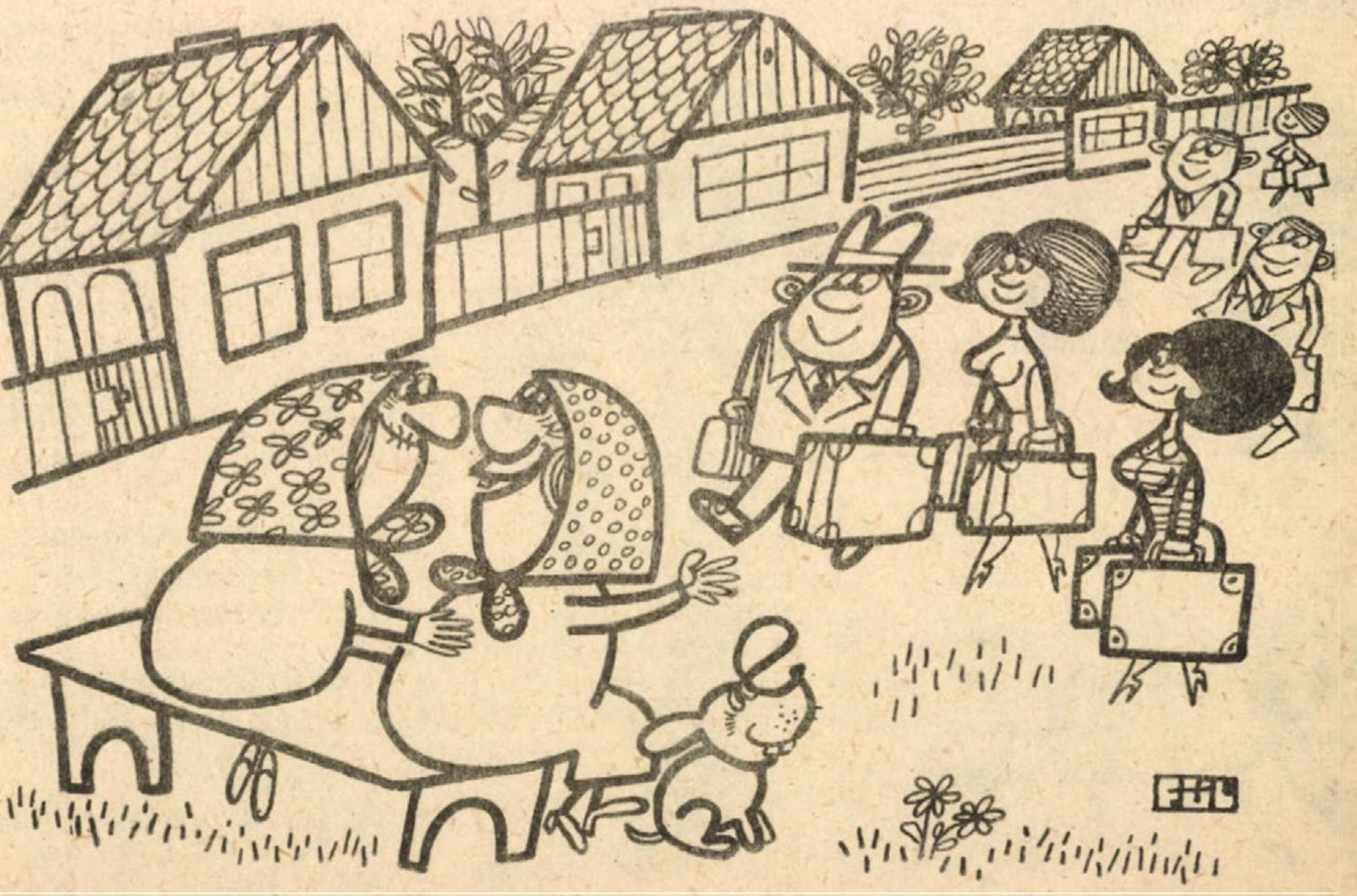
A posta végre átvette szabályos küldeményemet azzal a kötelezettséggel, hogy azt a címzettnek hiánytalanul kikézbesíti.

A több mint 2 órás tortúra után egy kicsit elgondolkoztam, hogy végeredményben nem sok panaszra van okom. Hiszen még azt sem kívánták tőlem, hogy a pecsétgyűrű sellőt vagy nemesi címert ábrázoljon!

Kun Gergelyné
Kecskemét,
Schönherz Z. tér 7.

Mennek vissza a fiatalok

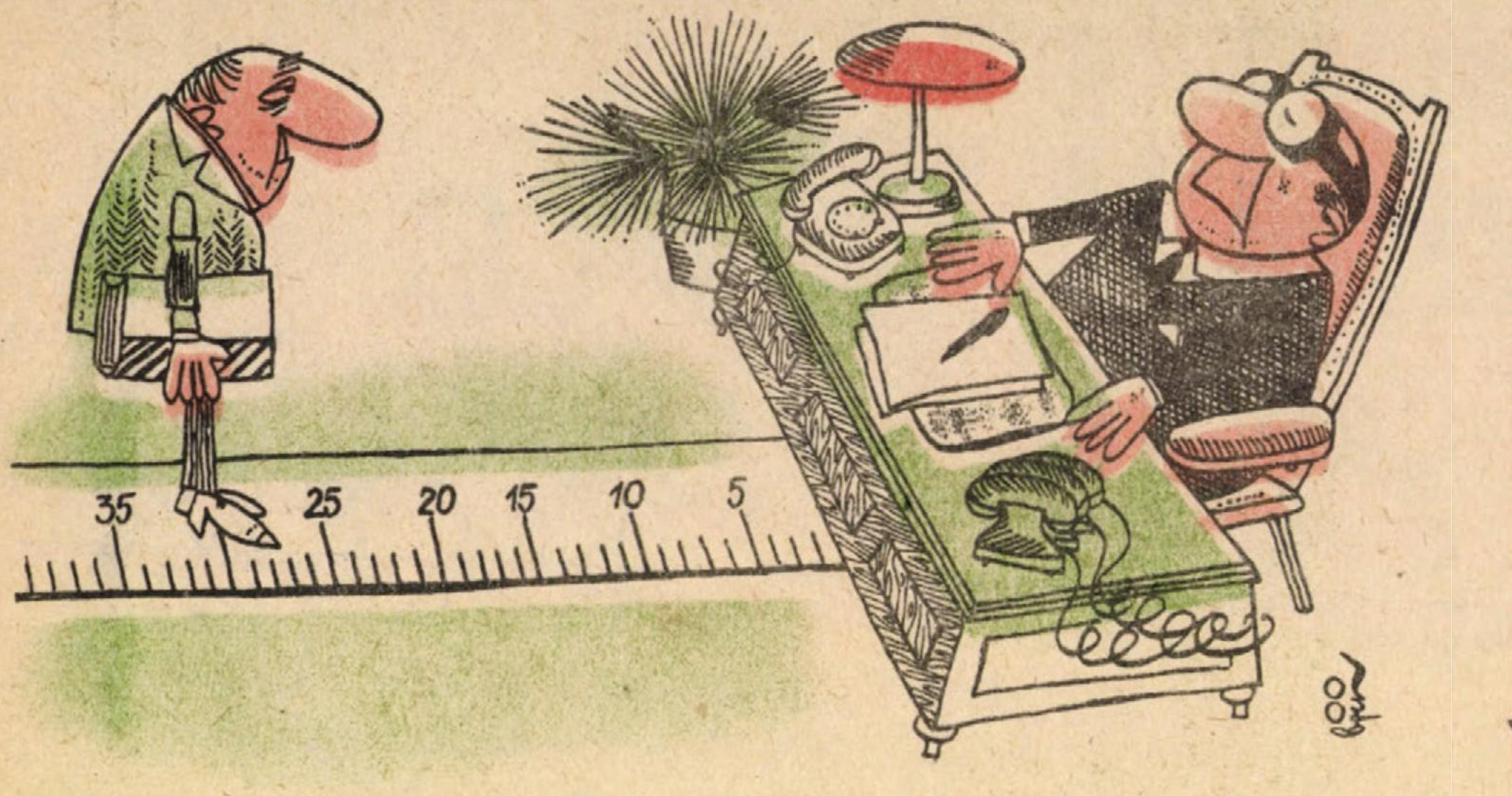
Fülöp György rajza

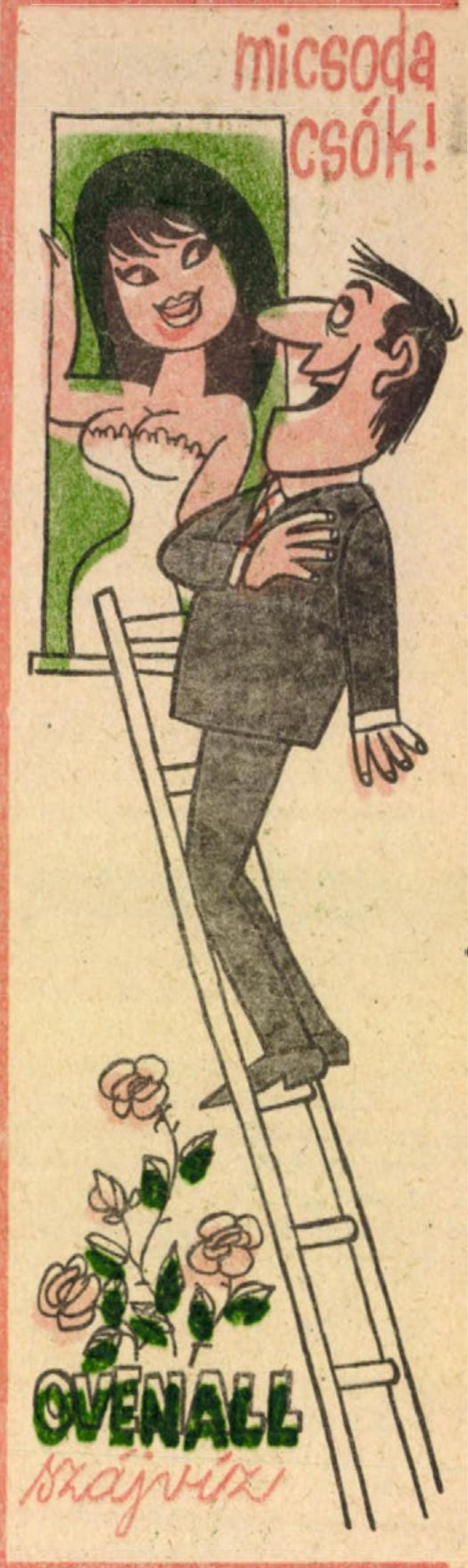
– Hála istennek! Már nem volt kiről pletykázni! . . .

Kimért viszony

Balázs-Piri Balázs rajza

E heti hirdetéseink

SZILÁNKOK

KONKRÉTAN

A napokban a Keleti pályaudvaron jártam. Ott jutott eszembe, helyes volna, ha a hangosanbeszélő konkrétabban olvasná be a közleményeket. Például: A Zalaegerszegről érkező Kelemen Béla harminc percet késik.

MODERN SZÜLŐ

— *Kisfiam, nyugodtan tartsátok meg a házibulit, de figyelmeztetlek, hogy háromnegyed hat után öt perccel váratlanul hazaérkezem!*

MAI SRÁC

Istvánka nagymamája ódivatú lakásban lakik. Régi bútorok, a falon ódon szőnyegek. A napokban látogatóban volt nála Istvánka. A nagymama felhúzta a régi biedermeier zenélőórát. Csilingelve szóltak a finom Mozart-dallamok. István fanyalogva megszólalt:

— Nagymama, nem lehetne ezen fogni inkább valami jó beat-zenét?

NŐSÜLÉS

Amióta mini-szoknya a divat, a házasuló férfi legalább nem vesz zsákbamacskát.

NEVEK

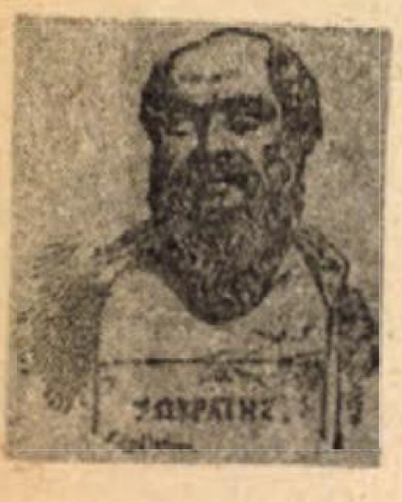
Gitárzenekaraink előszeretettel használnak külföldi neveket. Nem csodálkoznánk, ha népi zenekaraink is megirigyelnék dicsőségüket. Plakáttervezet:

Magyar Nóta Est
a pácsgorgolai
kultúrházban

Fellépnek: Elisabeth Lockwood és John Chesterfield magyar nóta énekesek.
Kísér: a hangulatos „Black Boys" népi zenekar
Vezető prímás: William Wellington

g. sz.

MILYEN LEGYEN A TV-RIPORTER?

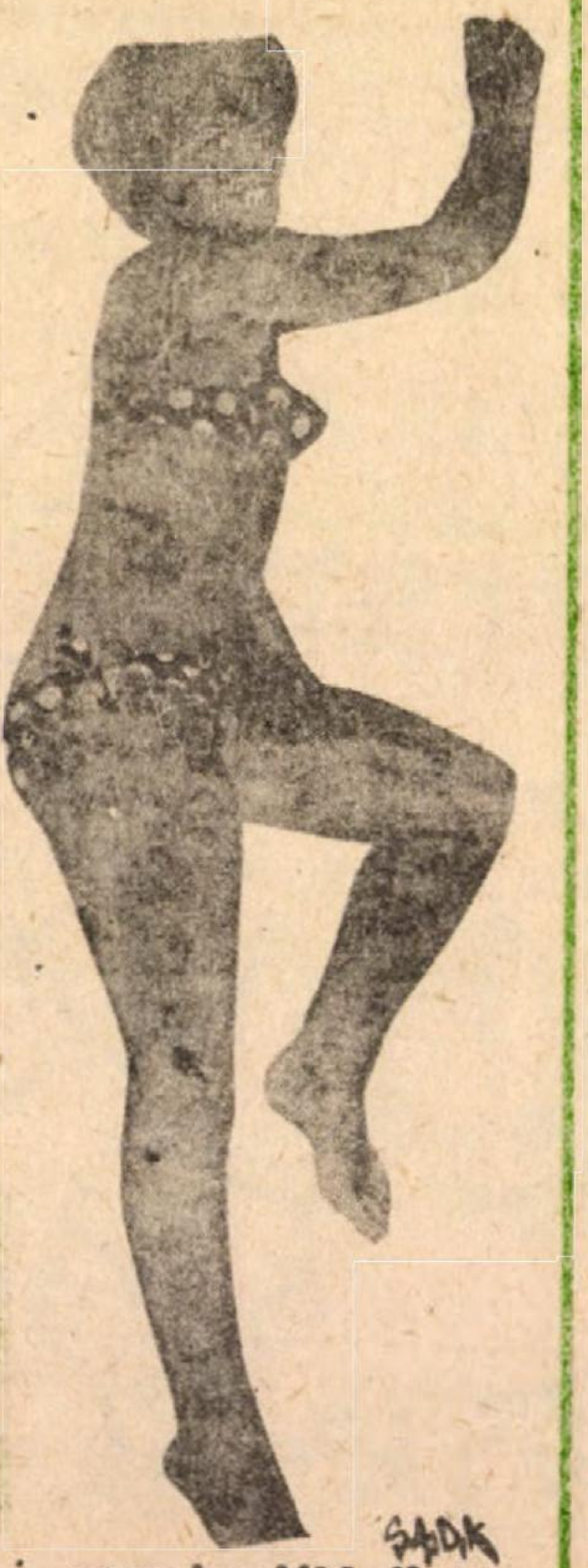
Okos, mint Szókratész

Tudjon olyan jól beszélni, mint Cicero

Értsen mindenhez, mint Edison ...

vagy legalább ilyen ... legyen

DISZKRÉCIÓ

Péter felhörpintette maradék boromat, és így beszélt:

— Ne csodálkozz, öregem, ha nem sikerülnek a dolgaid. Nincsenek véletlenek. Te fecsegő vagy. A siker titka: hallgatni kell tudni! A fecsegés halál. Én tudok hallgatni, és mi az eredmény? Ismered Mancit, Pali feleségét? Gyönyörű asszony. Okos. Elbűvölő. Sokan nem értik, miért pont engem szeret, amikor csinos, értelmes jól kereső férje van? Miért pont engem? Talán szebb vagyok? Jobb vagyok? Okosabb vagyok? Szó sincs róla. Csak nem beszélek. Hallgatni kell tudni. Ennyi a titok. Vagy itt van Judit. Judit igazán az a nő, akiért a férfiak a legnagyobb őrültségekre is képesek. És ez a Judit, akit száz férfi ostromolt, mégis engem választott. Imád. Meghal értem. Miért? Mert a nők megérzik az ilyesmit. Megérzik, ha a férfi nemcsak lelkes, nemcsak szeret, de tud hallgatni is, mint a sírban a kavicsok. Ez mindennél fontosabb. Hallgatni kell tudni. Persze ehhez intelligencia kell. Erő. Bölcsesség. Vagy itt van például Réthváry Kata, Akácfa utca 112, harmadik emelet tizennégy. Ez a nő percenként felhív telefonon. Imád. Rajong értem. Könnyezik a meghatottságtól, ha lát. Vagy ha nem lát, csak rám gondol. Miért? Miért őrjöng értem ennyire ez a kedves, szép, okos, jelentős és gyönyörű asszony? Mert tudom tartani a számat. Mert ő is tudja, én is tudom, hogy mi tudjuk, hogy ez egy szent dolog, a mi ügyünk, ami nem tartozik egy harmadikra. Két ember szereti egymást. Ennyi az egész. És csend. Hallgatás. Néma levente vagyok. Nem beszélek róla. Rózsit meg sem említem, hiszen az egész Pilisi út tudja, hogy mennyire szeret! És ne felejtsd el, hogy olyan nő, mint Rózsi, csak egy van. Nehogy beszélni merj róla. Hallgatni kell tudni. Nehogy ajkadra merd venni Rózsi szent nevét! Még csak célzás formájában sem. Sehogyan sem. Rózsi nincs. Rózsinak neve sincs, alakja sincs, égi csoda, tünemény, délibáb. Köztünk maradjon ez az egész, említést se merj tenni róla, ne vedd sértésnek, hogy figyelmeztetlek, de tudom, milyen pletykás fráter vagy, ne haragudj, hogy kimondtam, de jobb az őszinteség. Elkotyogod, és akkor megöllek. Legközelebb részletesen elmondok róla mindent.

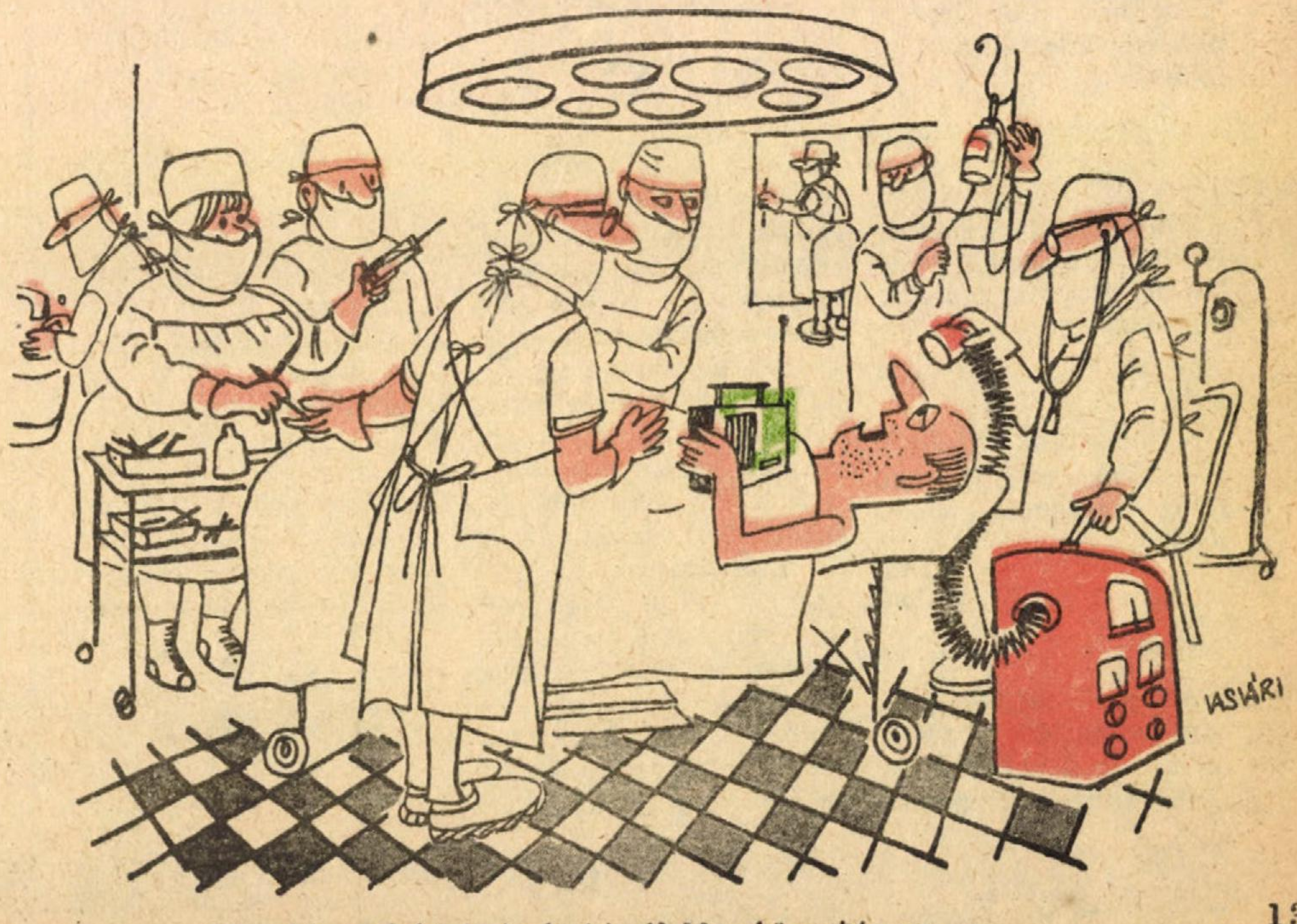
Királyhegyi Pál

Mai házasság — Balázs-Piri Balázs rajza

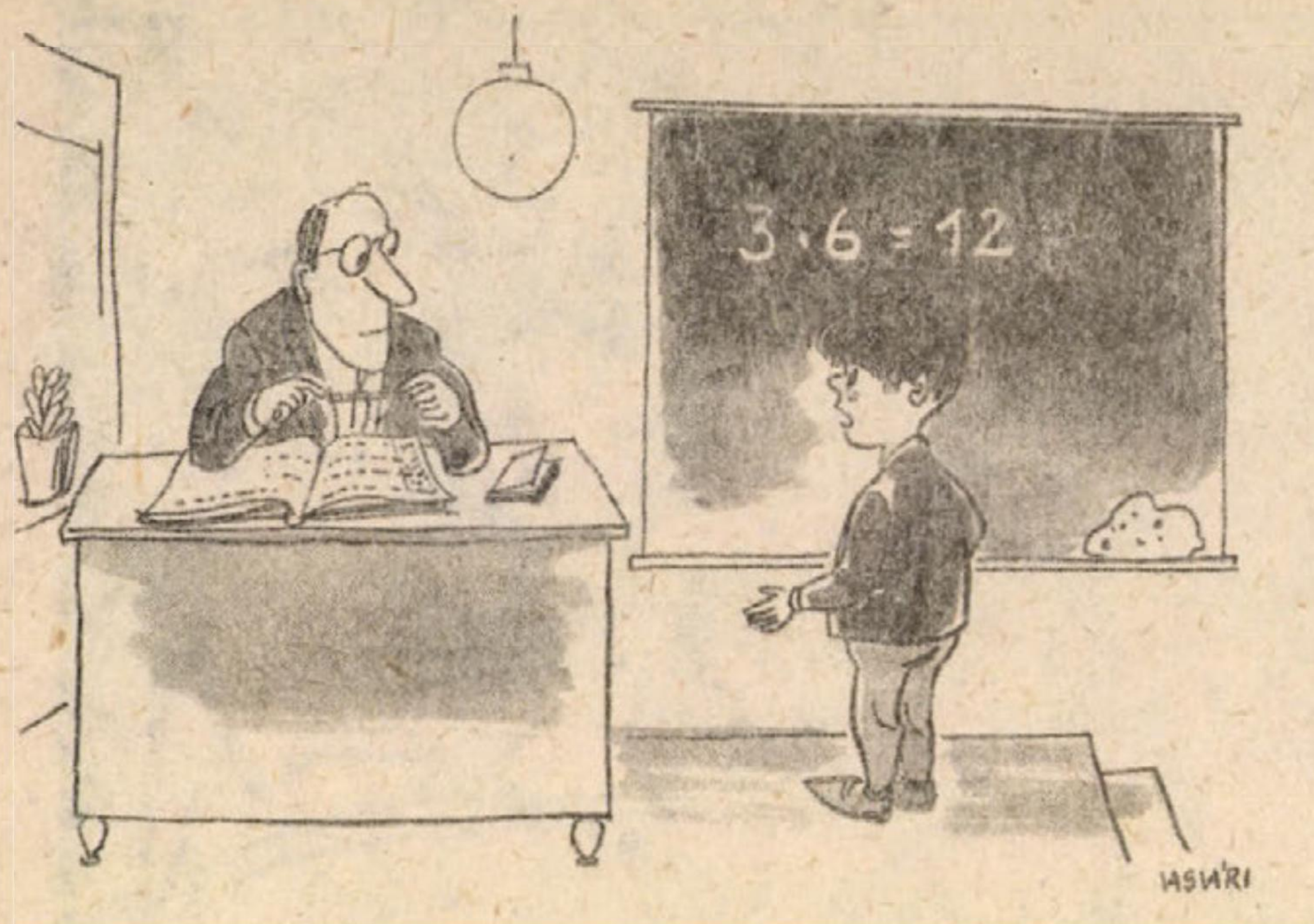
– Érdemes erre a rövid időre kicsomagolnom?...

Igazi sportember — Vasvári Anna rajza

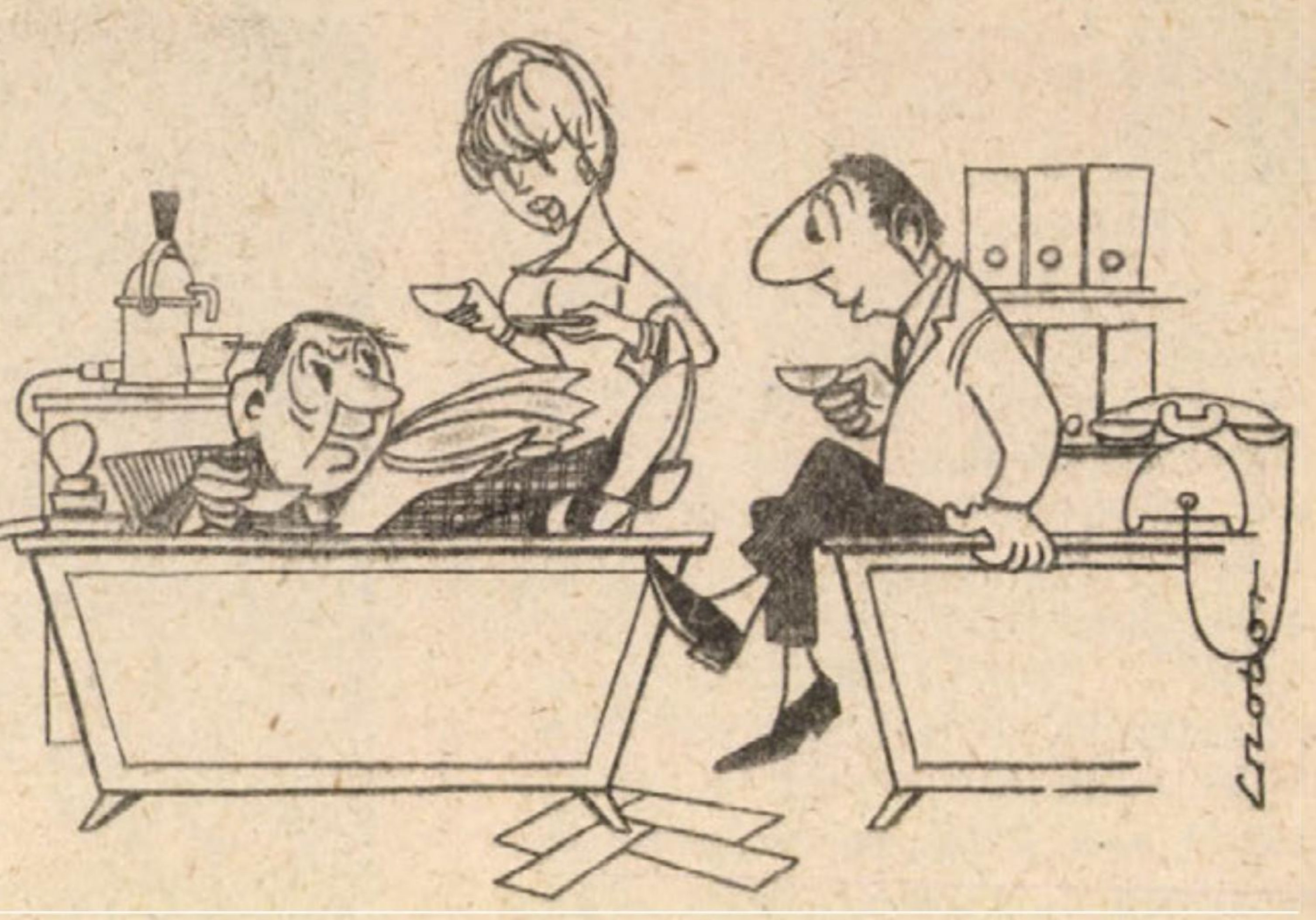
–. Nem lehetne helyi érzéstelenítéssel? Meccsközvetítés van...

Anyák napja

– Tessék legalább az anyu kedvéért ötöst adni!

Nehéz kérdés

– Mit érthetnek azon, hogy vállalaton belüli munkanélküliség?...

Kedves Ludas!

„Tudja-e... hogy a Föld egész állatvilágának összesített teljesítőképessége körülbelül 150 millió lóerő?" – kérdezi olvasóitól az Ország-Világ. Ennyi teljesítőképessége szerintem a Földön élő (kb. egymilliárd) szarvasmarhának is van! Hátha még figyelembe vesszük az antilopoktól az elefántig, a végeláthatatlan heringrajoktól a cethalakig, népes állatvilágunk izomerő tömegét – végtelenül kicsivé zsugorodik a fenti szám! Épp ezért tisztelettel megkérdezem: nem lehetne néhány százmillióval – több?

S. G.
Budapest

Mulatságos párbeszédet lestem el a minap a vonaton. Ennyi az egész:

– Szombaton este bál volt nálunk, Szentmártonkátán.

– És jól szórakoztál?

– Á, nem volt jó a társaság. Nagyon sok volt a vidéki...

E. F.
Szolnok

Az Észak-Magyarországban megragadta a figyelmemet az alábbi hirdetés: „Felajánlunk megvételre szaporításra, tárolásra alkalmas keményfa és puhafa, valamint különféle csomagolásra és szállításra alkalmas faládákat. Göngyölegfelújító Vállalat." Mielőtt az üzletbe belevágnék, szeretném megtudni, milyen gyorsan és milyen mértékben szaporíthatók ezek a keményfa és puhafa ládák, és hogy keresztezni is lehet-e őket?

M. M.
Sajószentpéter

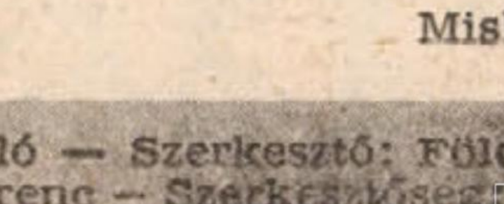
„Segítség, Velence süllyed!" – ezzel a címmel ad hírt a Magyar Nemzet arról, hogy a híres cölöpváros nagyon „beteg", és Fararetto Fisca polgármester szerint legalább 170 millió lírára lenne szükség ahhoz, hogy „meggyógyítsák". Ha ez így van, javasolom, hogy mi magyarok mentsük meg Velencét. A fenti összeg ugyanis kb. 8–9 millió forintnak felelne meg, enynyit pedig bármelyik jól gazdálkodó téeszünk kivág a mellényzsebéből. Hacsak... Arra gondolok ugyanis: hátha mégis valamivel többe kerülne (mondjuk: 170 milliárd lírába) a város megmentése. De ez szinte kizárt dolog: a mi lapjainkban nem szokott baj lenni a számokkal!

Dr. M. J.
Úrkút

Kozmikus méretű leiterjakabot olvastam idegen nyelvű napilapunk, a Neueste Nachrichten – Daily News egyik tudósításában, amely szerint hazánkat Cannes-ban a „Zehntausend Sonnen" című film képviseli. Pedig a valóságban nem tízezer forró égitestről, csupán „Zehntausend Tagen"-ról, azaz tízezerszer 24 óráról van szó. Erről bárki meggyőződhet, ha megnézi a „Tízezer nap" című magyar filmet!

Sz. K.
Budapest

A Magyar Nemzetben azt olvastam, hogy bélyegreprodukció készül Benczúr Gyula „XV. Lajos és D u b a r r e t asszony" című kompozíciójáról. Eltűnődtem: ki lehet a szóban forgó hölgy, valami ismeretlen kegyencnő? Vagy a nagyon is ismert D u b a r r y-ról lenne szó?

K. P.
Miskolc

PESTI tudósítónktól...

Minden ember, aki felelősségtől áthatva aggódik a jövőért, megnyugodva veszi tudomásul Shapley professzornak, a neves amerikai csillagásznak azt a közlését, hogy legalább százmillió bolygón van élőlény és növényzet a világegyetemben, s a más égitesten élő értelmes lények sokkal jobban hasonlítanak hozzánk, mint hinnénk. Bár ebben az utóbbi feltételezésben vannak nyugtalanító elemek, jó arra gondolni, hogy lesz hova költöznünk, ha Földünk a füsttől és a radioaktív sugárzástól lakhatatlanná válik.

Nem értek egyet azokkal a szigorú társadalombírálókkal, akik szerint a ma embere műveletlenebb, mint az előző koroké. Véleményüket azzal indokolják, hogy a mai élet rohanó iramában nincs idő és energia művelődésre, irodalomra, művészetre.

Ezzel szemben azok a betörők, akik a római San Giorgio képtárból több százezer dollár értékű műkincset vittek el, olyan alaposan ismerték a műtárgyak jelentőségét és értékét, hogy a művészettörténészek a legnagyobb elismeréssel nyilatkoztak szakértelmükről.

Kérdem én: hol voltak azelőtt ilyen művelt betörők?

f. l.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai [illegible]
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. [illegible] – Kossuth Nyomda, [illegible]
Árusítja a Magyar Posta

IMPORT HUMOR

PECHES VÁNDORLEGÉNY

(„Dikobraz", Prága)

A DÉLI-SARKON

– Végre rátaláltunk! Hónapok óta keresünk!

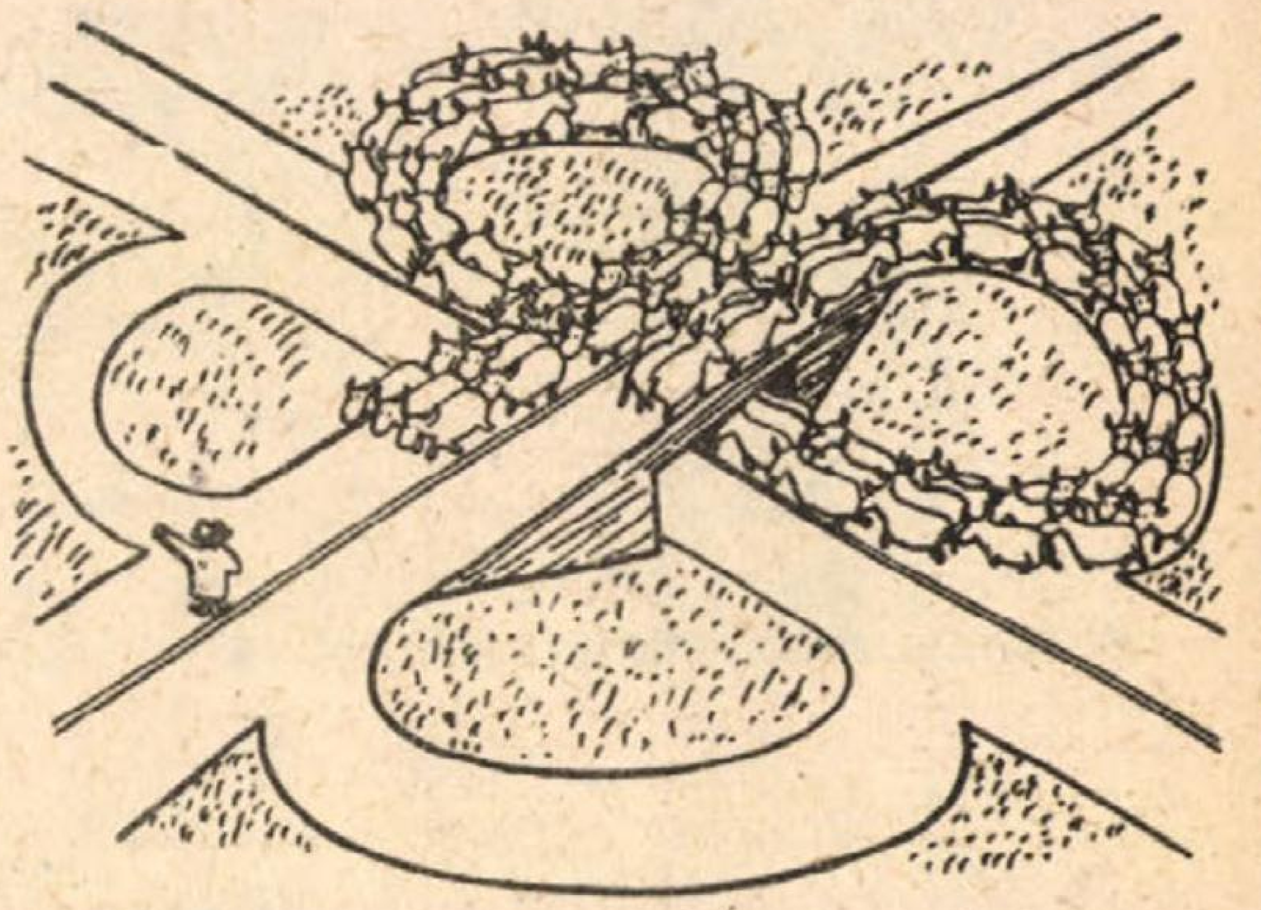
(„Dikobraz", Prága)

DIVATÉKSZER

(„Rohács", Pozsony)

KORSZERŰ ORSZÁGÚT

(„Rohács", Pozsony)

Egy barátomhoz

Hát megjött a lapod, drága Aladárom! Megkaptam s nagy örömmel forgattam. Párizs illata áradt a képről: Notre Dame, Ile de la Cité. Drága nekem e kép, mert szeretett Párizsomat ábrázolta, de drága azért is, mert arról árulkodott: ott a távolban is eszedbe jutottam, nem sajnáltad az időt, a fáradságot, a pénzt. Írtál nekem.

Azután megnéztem tüzetesebben a lapot, és meghökkenve láttam, hogy a kép ábrázolatját ékes magyar nyelven is magyarázzák a hátoldalon. Hát ide jutottunk! A fránya francia már üzletet szimatol a magyar turisztikában, képeslapjaira magyar szöveget is nyomat, mintha csak világnyelv volna a miénk.

Azután jobban megmustráltam a képeslapot, és akkor a következő szavak tűntek szemembe: MTI Foto. Fényképezte: ez meg ez, egy szépen csengő magyar név. Azóta megtudtam, ezeket a francia képeslapokat az MTI Foto készítette, ismerve a magyar turisták valutáris gondjait, és a pesti üzletekben kaphatók.

Álltam kezemben a képeslappal, és megpróbáltam beleélni magam az észjárásodba. Kétféleképpen történhetett.

1. Aladár készülődik a párizsi útra. Az én drága Sándor barátomnak okvetlenül írok egy lapot! — gondolja. Ezért már jó előre, elutazása előtt egy héttel megveszi Budapesten a párizsi lapot, meg is címezi, nehogy a helyszínen megfeledkezzék róla.

A dolognak ez a változata meghatott, azt bizonyította, hogy a képeslap nemcsak egy pillanatnyi helyszíni ötlet szüleménye. Szeretetnyilvánítás, előre megfontolt szándékkal.

2. De felsejlett bennem egy másik változat is. Aladár készülődik a párizsi útra. A nyavalya essen bele, írnom kell Sándornak is, különben megsértődik az a tökfej. De csak nem leszek bolond, hogy kidobjak 30 centimes-ot egy ilyen ostobaságra, hiszen azért már kaphatok egy fél... illetve egy negyed izét... Bemegy tehát a belvárosi üzletbe, vesz egy tucat lapot, magyar forintért. Azután Párizsban, mintha a szívét tépnék, megveszi a drága 20 centimes-os bélyeget, és undorral belöki a lapot egy postaládába.

Végigfutott bennem még egy harmadik gondolat is. Eddig a kolbászt, konzervet hazulról vittük, ha külföldre utaztunk. Prospektusra, térképre rá sem néztünk külföldön, hazulról vittük a nagypapáét, amit 1876-ban vett, amikor nászúton volt a nagymamával. Az autósok idehaza feltankoltak az utolsó csöppig, az iszákosok úgyszintén, cipőkrém, borotvakrém, gyógyszer, film, minden belekerült a poggyászba, nehogy odakint egy fillért is ki kelljen adni. Most továbbléptünk: már a helyi képeslapokat is magunk állítjuk elő, és körülutaztatjuk velük a világot. Talán eljön az idő, amikor az élményeket is meg lehet vásárolni idehaza forintért, és akkor nem kell többé külföldre járni?

De addig is, köszönöm a lapodat, Aladár, köszönöm, hogy gondoltál rám Párizsban, forintért. De teljesen fölösleges, hogy máskor miattam ilyen nagy bélyegkiadásba verd magad odakint. Kérd meg a nagynénikédet, hogy dobja be Pécelen a lapot a postaládába, te smucig disznó!

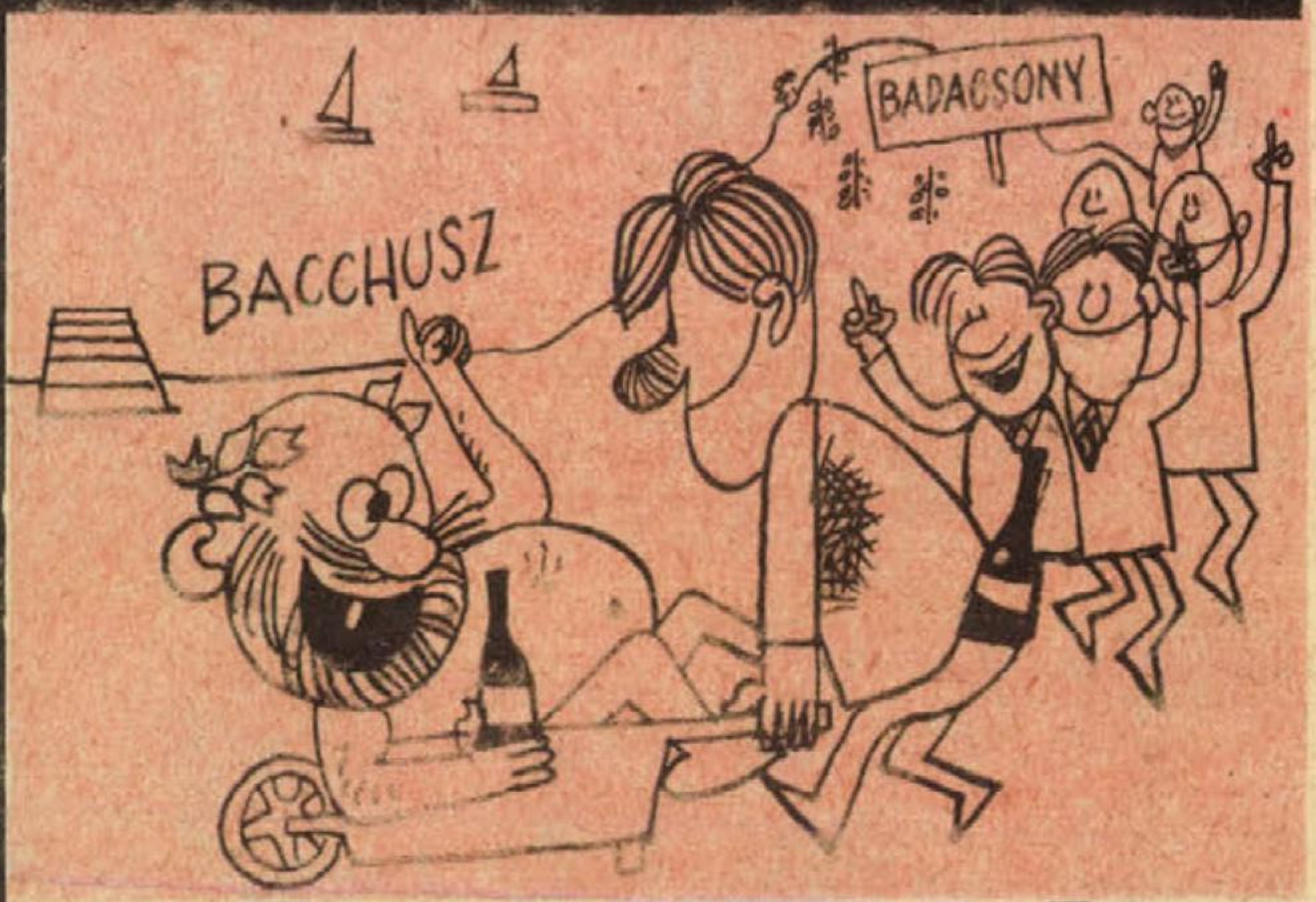
Volt barátod:
Novobáczky Sándor

Hírességek Magyarországon

Mészáros András rajzai

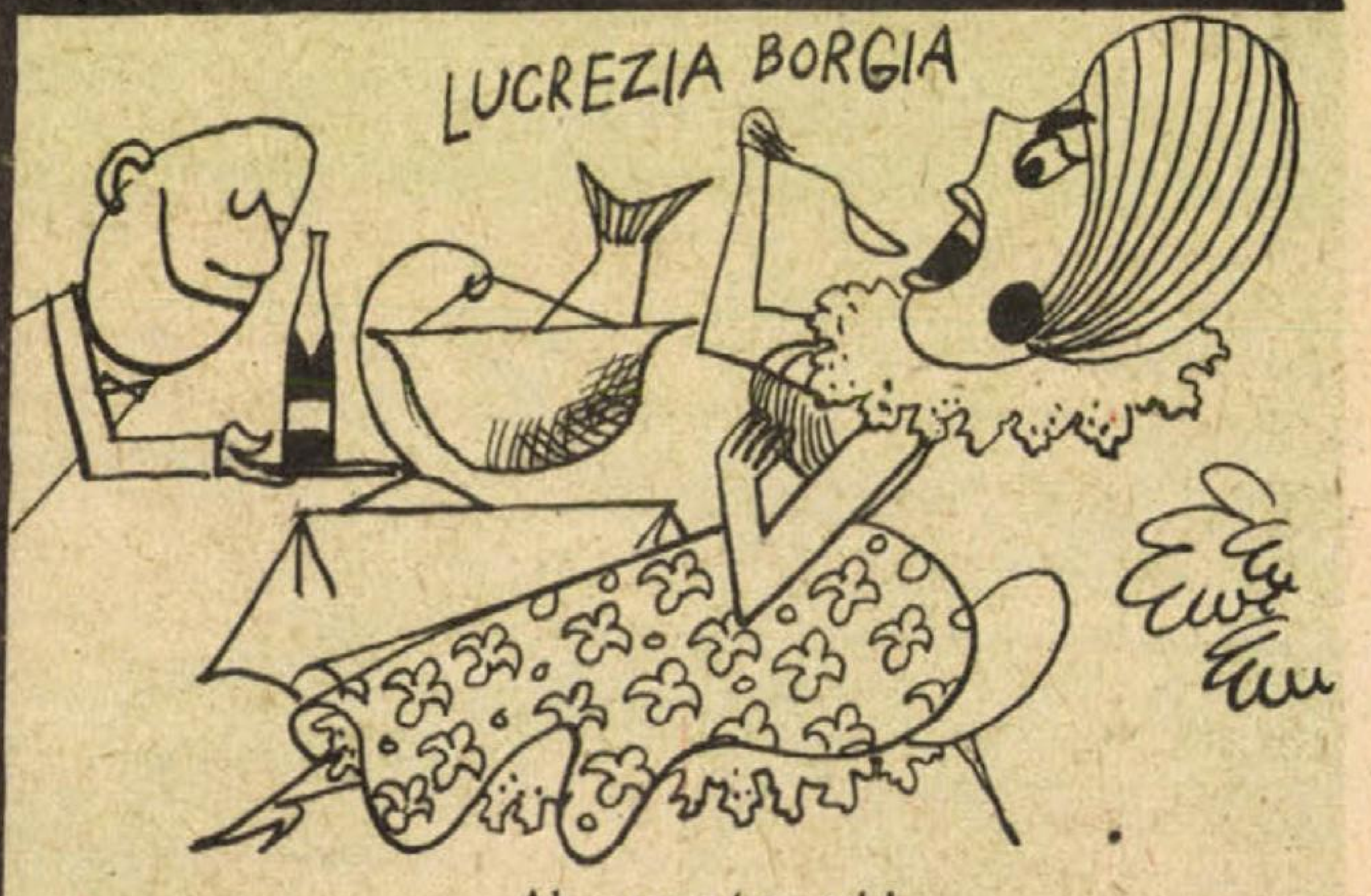

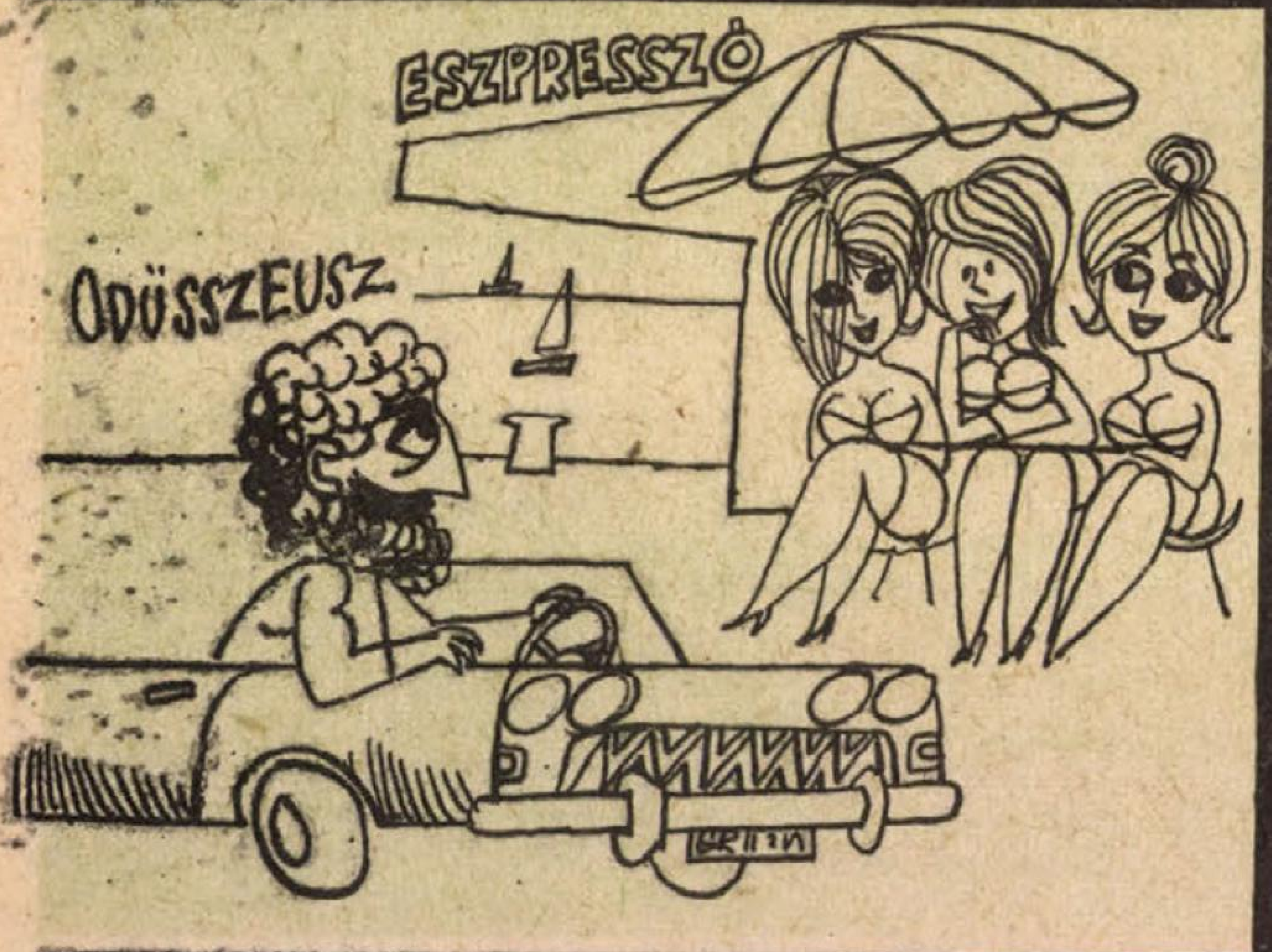

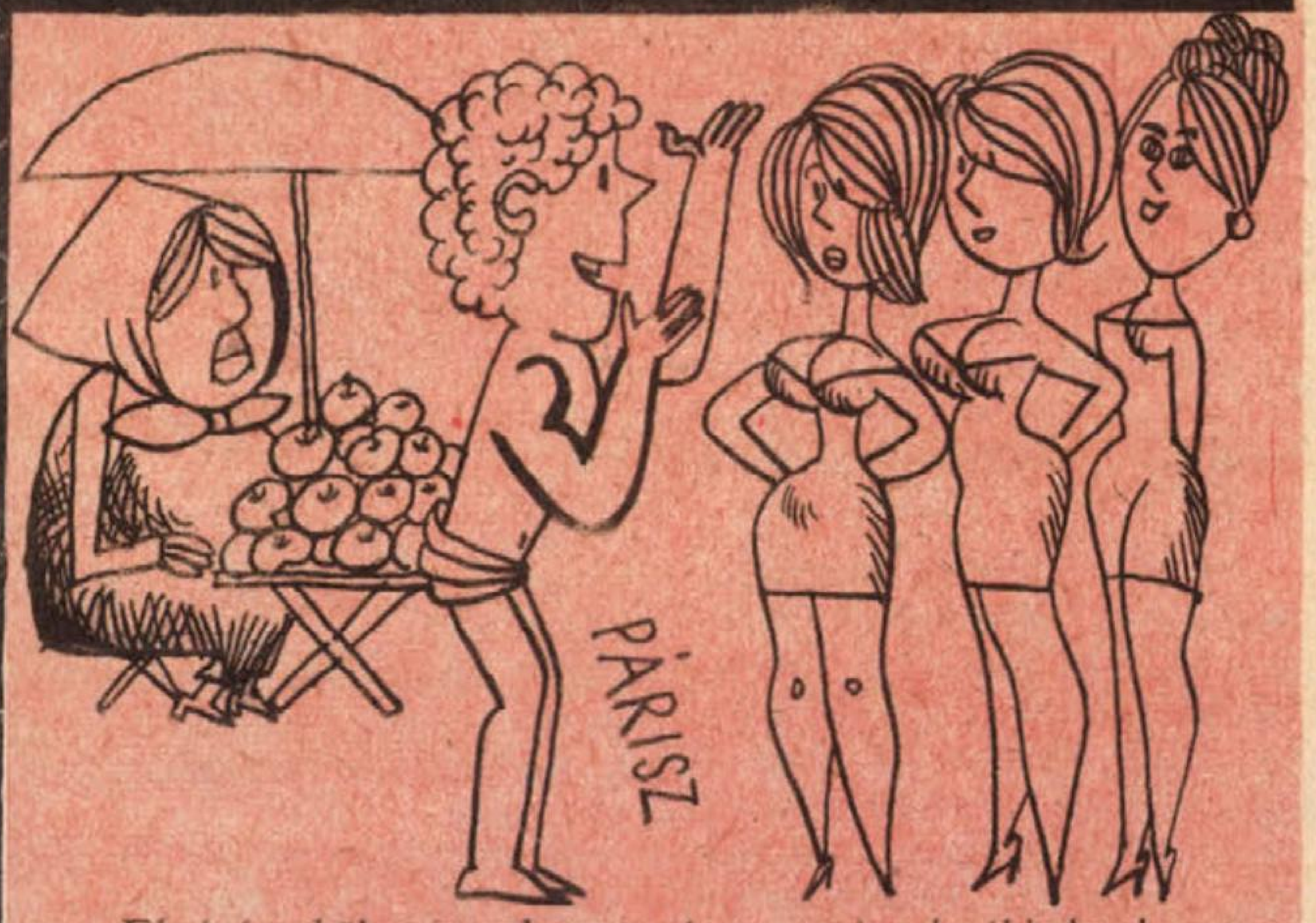

– Fiacskám, máshol vacsorázunk!

– Ah, megmérgeztek!

– Elnézést, hölgyeim, de megvárom, amíg olcsóbb lesz!